SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 118, ЧИСЛО 17, П'ЯТНИЦЯ, 29 КВІТНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 17, FRIDAY, APRIL 29, 2011 $1.00

У пам'ять 25-ої річниці аварії на Чорнобильській АЕС

Нижче подаємо повний текст пресової заяви Секретаря Державного департаменту США Гіларі Клінтон, оприлюдненого 19 квітня у Вашінґтоні. (Переклад: Христина Ференцевич)

Секретар Державного департаменту США Гіларі Клінтон

Від імені Президента Барака Обами та народу Сполучених Штатів Америки я знову підтверджую зобов'язання США стояти пліч-о-пліч з Україною та 44 іншими країнами, котрі беруть участь у Київській зустрічі у пам'ять 25-ої річниці Чорнобильської аварії, та закінчити перехід Чорнобильської зони до зони безпечного оточення.

Закінчення двох проєктів ядерної безпеки – будови нового безпечного укриття та сховища зужитого палива – допоможе вкінці закрити цей важкий розділ трагедії для народу України і цілого реґіону.

Майже 20-річна співпраця України та США стосовно ядерної безпеки, здоров'я та нерозповсюджування ядерної зброї стала міцним внеском ядерної безпеки в реґіоні та всьому світі. США досі вже внесли 240 млн. дол. до цього міжнародного зусилля, а сьогодні ми повідомляємо про нову обіцянку додаткових 123 млн. дол.

Пам'ятаючи цю Чорнобильську річницю, ми також слідкуємо за невідрадними подіями на японській атомній електростанції Фукушіма-Даїчі. Це є попередженням, що ядерна безпека потребує співпраці усієї світової громади. І тому сьогодні США долучуються до України та інших країн і міжнародної громадськости у відновленні нашої підтримки урядові та народові Японії.

Коли зупиняємося та роздумуємо над подіями 25-ої річної давности на Чорнобильській атомної електростанції, ми мусимо зобов'язатися запевнити безпечний ужиток ядерної енергії для майбутніх поколінь.

Декларація про ядерну безпеку

19 квітня в Києві відбулася зустріч високого рівня „Київський саміт з питань безпечного та іноваційного використання ядерної енерґії". Делеґації більш ніж 60 держав та міжнародних організацій обговорили питання консолідації зусиль міжнародної спільноти щодо зміцнення рівня безпеки ядерної енерґетики та запобігання техногенним аваріям у майбутньому. Генеральне консульство України в Нью-Йорку надіслало до „Свободи" прийняту на зустрічі декларацію, яка вміщена нижче.

Декларація глав держав, урядів та представників держав та міжнародних організацій за підсумками зустрічі „Київський саміт з питань безпечного та іноваційного використання ядерної енерґії"

Ми, глави держав, урядів та представники держав і міжнародних організацій, зустрілися в Києві напередодні 25-ої річниці аварії на Чорнобильській АЕС, щоб підтвердити налаштованість співпрацювати у галузі ядерної безпеки з метою посилення колективних зусиль із попередження та зменшення неґативних наслідків таких аварій у майбутньому.

Сьогодні ми обговорювали результати міжнародного співробітництва країн Великої вісімки, понад 20 інших держав світу, Европейського союзу та Европейського банку реконструкції і розвитку з метою виведення з експлуатації Чорнобильської АЕС та облаштування зони 4-го реактору в екологічно безпечну територію.

Ми продемонстрували політичну волю та спроможність співпрацювати з метою подолання наслідків надзвичайних ситуацій на об'єктах ядерної енерґетики. Проведення Міжнародної конференції із збору додаткових фондів на Чорнобильські проєкти дозволило залучити 550 млн. евро, які будуть спрямовані на завершення усього комплексу робіт на 4-му реакторі. Низка країн розглядає питання про суму внеску. Зазначені результати скоординованих дій у цьому напрямі засвідчили нашу спроможність спільно подолати наслідки згаданої аварії.

Усвідомлюючи наслідки аварії на Чорнобильській АЕС, ми переконані, що імплементація заходів з ядерної безпеки повинна і надалі залишатися ключовим пріоритетом у всіх видах діяльности у галузі ядерної енерґетики. Високі стандарти культури ядерної безпеки мають бути невід'ємною умовою використання ядерної енерґії.

Події на атомній електростанції Фукушіма привернули нашу увагу до важливости підвищення рівня ядерної безпеки та оператив-

(Закінчення на стор. 3)

Під час донорської конференції зі збору фондів на фінансування чорнобильських проєктів 19 квітня, на якій зібрано 550 млн. евро. Фото: УНІАН

Росія заграє з ядерним вогнем

КИЇВ. – Аварія на Чорнобильській атомній станції (АЕС) 25 років тому паралізувала економіку забруднених районів, збільшила смертність від раку, зруйнувала безліч життів. Україна і Білорусь будуть змушені ще кілька тисяч років зазнавати витрат. Убогість у постраждалих районах набагато вища, ніж в інших реґіонах колишнього СРСР.

„Ядерна гонитва озброєнь і розвиток мирного атома – божевілля", – заявили европейські „зелені". Японці закликають покращувати захист АЕС від стихійних лих і кібератак. „Амбіції „Росатому" на цьому тлі вражають", – застерігає преса.

Французька газета „La Tribune" 25 квітня звернулася до плянів „Росатому" – головного відомства Росії з розвитку атомної енерґетики. Адміністрація прем'єра Володимира Путіна модернізувала атомну промисловість, прагнучи відродити колишню перевагу і „нуклеаризувати" виробництво електроенерґії в Росії, щоб вивільнити нафту і газ для експорту, пише в цій газеті Еманюель Ґріншпан.

Росія будує 15 з 60 зведених у даний час на плянеті реакторів. У „Росатома" – фараонівські амбіції: до 2030 року потроїти оборот, довівши його до 50 млрд. дол. на рік. Однак, цим амбіціям можуть перешкодити наслідки „Фукушіми", вважає оглядач.

І хоча глава „Росатому" Сергій Кириенко визнав перебільшенням надання фукушімської аварії сьомого рівня небезпеки, плавучі АЕС, першу з яких буде введено в експлуатацію 2012 року на Камчатці, викликають в автора статті запитання: чи не грає „Росатом" з вогнем? *(„Інопреса")*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна і світ пам’ятають трагедію Чорнобиля

КИЇВ. — 26 квітня минуло 25 років з часу наймаштабнішої техногенної аварії в історії людства на Чорнобильській атомній електростанції. З цієї нагоди в багатьох містах світу, зокрема в Києві, екологічні активісти запалили свічки на знак пам’яті про Чорнобильську катастрофу. Подібні акції відбулися в Росії, Норвегії, Китаї, Великій Британії, США та Фінляндії. В Чорнобилі відбулися меморіяльні заходи. В них взяли участь Президент України Віктор Янукович, Президент Росії Дмитро Медведєв та інші високопосадовці. (*Радіо „Свобода“)*

У Києві відбулася конференція з питань ядерної безпеки

КИЇВ. — 19-20 квітня відбулася дводенна міжнародна конференція з питань безпеки атомних електростанцій. Її організаторами були уряди України, Білорусі та Російської Федерації. Вона присвячена 25-ій річниці вибуху на Чорнобильській атомній електростанції. У конференції в Києві взяли участь Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун, Президент України Віктор Янукович, Президент Еврокомісії Жозе Мануел Барозу і голова Міжнародного аґентства з атомної енерґії Юкіа Амато. *(„Голос Америки“)*

Верховна Рада дозволила возити через Україну ядерні матеріяли

КИЇВ. — Верховна Рада України 20 квітня ратифікувала угоду між Кабінетом міністрів та урядом Росії і Словаччини про перевезення ядерних матеріялів через територію України. За даний документ проголосували 260 депутатів. Угодою встановлюється, що перевезення спеціяльних вантажів здійснюється залізничним транспортом в прямому сполученні без перевантаження, територіями Росії, Словаччини і України. Перетин кордонів держав персоналом супроводу спеціяльних вантажів та вартою, переміщення через державні кордони спеціяльних вантажів, а також озброєння та спорядження варти та персоналу супроводу здійснюється у відповідності до законодавства кожної з держав. Також визначається, що обов’язковою умовою для здійснення перевезень спеціяльних вантажів є наявність контрактів, що укладаються між відповідними юридичними особами Росії і Словаччини. Україна ж забезпечує транзит транспорту з спеціяльними вантажами через територію України. *(„Українська правда“)*

У Львові відзначили 99-ту річницю Пласту

ЛЬВІВ. — 15-17 квітня Пласт відзначив 99-ту річницю від дня складання першої Пластової присяги 12 квітня 1912 року. Цьогорічне відзначення річниці заснування Національної скавтської організації України (НСОУ) Пласт у Львові розпочалося 16 квітня Літургією в соборі св. Юра, де відбулася посвячення прапорів пластових юнацьких куренів ім. Івана Виговського, ім. Короля Данила та ім. Дмитра Байди-Вишневецького, а також старшопластунського куреня „Непрості“. Після цього було організовано велику пластову колону з майже 500 пластунів, які вирушили до палацу Потоцьких, де відбулися пластові урочистості. Також цьогоріч пластуни провели екологічну акцію. Поруч з пластовою станицею пластуни, віком 12-15 років, висадили клюмбу, яка згодом „перетвориться“ на пластову лілейку – символ Пласту. Поруч з будівлею міської ради пластуни роздавали інформаційні листівки про організацію. У цей день ввечері всі пластуни зібралися на вже традиційну пластову ватру в Шевченківському гаю. 17 квітня на Личаківському кладовищі пластовою почесною вартою під супровід барабанного дробу відбулося покладання квітів до пам’ятника пластунам, що не зломили своїх присяг. На завершення Дня Пласту було організовано квест пластовими історичними місцями, який з року в рік не залишає байдужими пластових юнаків та юначок, які хочуть перевірити свої знання та весело провести час. Пласт – Національна скаутська організація України, метою якої є сприяння всебічному, патріотичному вихованню та самовихованню української молоді на засадах християнської моралі. Організація є неполітичною і позаконфесійною. Пласт був створений у 1911 році. 12 квітня 1912 року у Львові пластуни склали першу Пластову присягу. Серед засновників Пласту: Олександер Тисовський, Петро Франко та Іван Чмола. *(„Зік“)*

Третина українців вважає В. Ющенка кращим за В. Януковича

КИЇВ. — Вперше після виборів Президента України частка опитуваних, які вважають, що нинішня влада гірша, ніж попередня (32.5 відс.), перевищила частку тих, хто вважає, що нинішня влада краща, ніж попередня (18.2 відс.). Про це свідчать дані дослідження Центру Разумкова. Проте, відносна більшість опитаних (41.2 відс.) схиляються до думки, що нинішня влада нічим суттєво не відрізняється від попередньої. При цьому все менше громадян вважають, що стан справ, який зараз склався у країні є виключно або перш за все наслідком діяльності попередньої влади. Такі відповіді дали чверть опитаних (24.7 відс.). Водночас, 38.8 відс. опитаних покладають відповідальність за нинішній стан справ виключно або перш за все на чинну владу. Серед оцінок діючої влади у суспільстві переважають такі: „Нова влада не виправдала моїх сподівань“ (27.2 відс.), „Я від нової влади нічого доброго не очікував, так і сталося“ (22.2 відс.), „Я від нової влади нічого доброго не очікував, але вона виявилася ще гіршою, ніж я думав“ (20.0 відс.). Лише на четвертому місці за популярністю виявився вислів „Ще рано давати оцінку діям влади“. Зовсім рідко опитані відповідали „Дії нової влади виправдали мої надії“ (5.6 відс.) і „Дії нової влади виявилися кращими, ніж я очікував“ (2.3 відс.). Дещо зросла кількість громадян, які готові взяти участь у законних акціях протесту з економічних причин. За даними того ж опитування Центру Разумкова, президентські оцінювання В. Януковича (16.7 відс.) та Юлії Тимошенко (13.3 відс.) практично зрівнялися. Дослідження показало, що оцінювання Партії Реґіонів продовжує знижуватися. *(„День“)*

У Луцьку заборонили радянську символіку

ЛУЦЬК. — У Луцьку заборонили розміщення радянської символіки. Таке рішення більшістю голосів прийняли під час сесії 20 квітня депутати Луцької міської ради. Проєкт рішення був підготовлений фракцією Всеукраїнського об’єднання „Свобода“ у Луцькій міській раді. Після тривалих дискусій депутатів різних фракцій та виступу народного депутата від Комуністичної партії України Андрія Найдьонова це рішення таки було підтримане поіменним голосуванням. „За“ – висловилося 29 депутатів, „проти“ – вісім, „один“ – утримався. Ухваленим рішенням заборонено розміщення радянської символіки на державних установах та комунальних підприємствах Луцька. Окрім того, заборонено використання радянських прапорів та символіки під час масових заходів, що проходитимуть в обласному центрі. Рішення набирає чинности з моменту оприлюднення його в засобах масової інформації. Контролю за виконанням рішення покладено на постійну комісію міської ради з питань дотримання прав людини, законности, боротьби зі злочинністю, депутатської діяльности, етики та реґляменту. Після того, як це рішення було підтримано, присутні в сесійній залі комуністи, які пікетували міську раду, та їхні прихильники покинули залю. *(УНІАН)*

Редактора повернуто у „Kyiv Post“

КИЇВ. — Браяна Бонера поновлять на посаді редактора газети „Kyiv Post“. Буде створена редакційна рада, до якої увійдуть Б. Бонер та троє інших редакторів. Про це повідомила 20 квітня „Телекритика“ з посиланням на власника видання Мохамада Захура, який зустрівся з колективом. Іншими трьома членами ради будуть Роман Олеарчик, Катя Горчинська (наразі – заступники головного редактора) і Джеймс Марсон (редактор рубрики „Бізнес“). Конфлікт, що виник, М. Захур розцінює як непорозуміння: „Це було якесь непорозуміння. Тепер усе позаду“. Водночас на сайті „Kyiv Post“ розміщене повідомлення: „Ситуація, яка склалася навколо звільнення Б. Бонера з посади головного редактора 15 квітня, знайшла своє попереднє вирішення за взаємною згодою журналістів і видавця М. Захура“. Редакція української англомовної газети „Kyiv Post“ розпочала страйк, вимагаючи повернути на посаду головного редактора Б. Бонера, звільненого власником видання. Колектив „Kyiv Post“ заявляв, що протестує проти „втручання в незалежну діяльність редакції“. *(Радіо „Свобода“)*

В. Янукович виключає повне членство в Митному союзі

КИЇВ. — Київ домагатиметься особливих умов у Митному союзі з Росією, які дозволятимуть Києву розвивати стосунки з Европейським союзом також. Про це 25 квітня заявив Президент України Віктор Янукович. Президент В. Янукович назвав „політичними заявами“ слова прем’єр-міністра Росії Володимира Путіна про вигоди, які Україна отримає від вступу до Митного союзу, сказавши, що „Україна не отримала жодних конкретних пропозицій“. Під час нещодавньої поїздки до Києва прем’єр-міністер Росії В. Путін заявив, що членство в торговельному бльоці, очолюваним Росією, принесе Україні до 9 млрд. дол. на рік. Інші офіційні особи заявляли, що Україна зможе заощадити до 8 млрд. дол. на закупівлі російського газу. *(Радіо „Свобода“)*

Україна спрямувала в Ірак партію бронетранспортерів

ХАРКІВ. — Харківський завод ім. Малишева 20 квітня відвантажило Збройним силам Багдаду 26 одиниць техніки. За словами виконуючого обов’язки генерального директора заводу Володимира Мазіна, постачання військової техніки здійснюється в рамках контракту між Україною та Іраком, який було підписано в 2009 році. Завод розпочинає роботу над другою партією бронетранспортерів, призначених для перевезення особового складу мотострілецьких підрозділів і їх вогневої підтримки в бою. Згідно з підписаним контрактом між Україною та Іраком, завод ім. Малишева виготовить понад 400 машин для Іраку. Згаданий бронетранспортер розроблений Харківським конструкторським бюром з машинобудування ім. Морозова, котре є одним з провідних світових розробників бронетехніки. *(„Кореспондент“)*

Скинули з постаменту пам’ятник Ленінові

СУМИ. — Невідомі звалили з постаменту пам’ятник Ленінові в місті Буринь Сумської області. Про цей випадок міліцію повідомив місцевий житель 25 квітня. Прибулі на місце правоохоронці побачили залізобетонний пам’ятник заввишки близько двох метрів, який лежав біля постаменту без голови. Міліція провадить слідство. Тиждень тому в селищі Шишаки в Полтавській області на площі біля районної державної адміністрації невідомі звалили з постаменту бронзовий пам’ятник Ленінові. *(„Кореспондент“)*

Звільнено 27 митників

ЛЬВІВ. — На Львівській митниці 27 осіб звільнено 19 квітня з митних органів за порушення присяги державного службовця. Комплексна перевірка митниці, яка тривала з 14 до 29 березня, виявила низку порушень митної контролі, боротьби з контрабандою, недотримання законодавства та регулювання діяльности пунктів пропуску, неналежного запобігання правопорушенням з боку працівників митниці тощо. *(„Зік“)*

Що буде вибором України – ЕС чи Митний союз?

Президент України Віктор Янукович (зліва) і голова Європейської комісії Жозе Мануель Барозу 18 квітня у Києві.

Фото: Офіційне представництво Президента України

КИЇВ. – Україна не може одночасно інтеґруватися в російський Митний союз та створити зону вільної торгівлі з Евросоюзом, нагадав 18 квітня голова Европейської комісії Жозе Мануель Барозу Президентові України Вікторові Януковичеві у Києві. Він також наголосив на важливості забезпечення в Україні демократії та верховенства права для її подальшого просування в Европу.

Водночас Ж. М. Барозу та В. Янукович запевнили, що їм вдалось знайти порозуміння щодо всіх ключових політичних питань угоди про асоціяцію України з Европейським союзом.

„Вдалося знайти порозуміння щодо ключових політичних питань угоди про асоціяцію України з Европейським союзом", – заявив В. Янукович на спільній пресконференції з Ж. М. Барозу. Президент України вкотре наголосив, що сторони рішуче налаштовані завершити переговорний процес щодо укладання угоди до кінця цього року.

У свою чергу, голова Европейської комісії відзначив, що особливо відповідальними є питання, які стосуються створення зони вільної торгівлі. А В. Янукович запевнив, що співпраця України з Митним союзом Росії, Білорусі та Казахстану сприятиме інтеґраційним процесам на евразійському просторі.

„Світ не стоїть на місці, і зміни, які відбуваються у наших сусідів – створення Митного союзу Росії з Казахстаном, Білоруссю, – змушують нас з цим рахуватись, і ми повинні створювати механізми співпраці з Митним союзом. І Росія, і Казахстан стануть членами Світової організації торгівлі, і принципи наших взаємин будуть будуватись на принципах СОТ", – підкреслив Президент України. Він висловив упевненість, що це не буде перешкоджати створенню зони вільної торгівлі України з Европейським союзом.

Натомість Ж. М. Барозу наголосив, що Україна – вільна у своєму виборі, але не може інтеґруватись у Митний союз та водночас входити в зону вільної торгівлі з ЕС.

„Україна вільна укладати такі торговельні угоди, які відповідають її економічним інтересам і пріоритетам. Та це не повинно шкодити зобов'язанням України, які вона брала перед вступом до Світової організації торгівлі, і також майбутнім зобов'язанням у рамках поглибленої і всеохопної зони вільної торгівлі з ЕС", – сказав Ж. М. Барозу.

Крім того, за словами голови Еврокомісії, Україні було б дуже важко вести переговори з Евросоюзом щодо створення зони вільної торгівлі, якби вона приєдналась до Митного союзу країн, які не мають преференційних торгових угод з ЕС, оскільки в правилах Митного союзу застосовується спільний тариф до всіх інших партнерів. Разом з тим Ж. М. Барозу наголосив, що важливо мати інструменти співпраці з Митним союзом, і Европейський союз також їх розвиватиме.

Коментуючи цю київську зустріч, клишній заступник міністра закордонних справ України Олександер Чалий сказав в етері Радіо „Свобода":

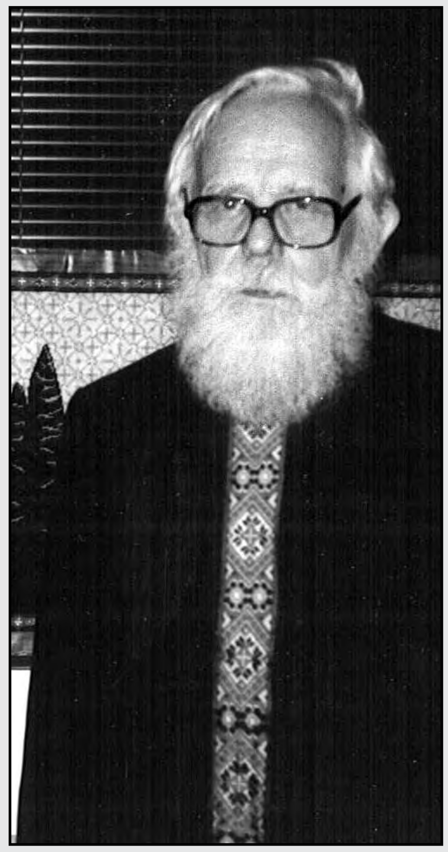
„Оскільки Україна є великим ринком споживання і в розвитку торговельних відносин з нею зацікавлені як Евросоюз, так і Росія, цим слід скористатися і отримати власну ролю у взаєминах між ЕС та Митним союзом. Нам треба запропонувати швидше розпочати тристоронні консультації між Европейським союзом, Україною, Російською Федерацією, тому що повномаштабний вступ України до зони вільної торгівлі з ЕС принципово змінить торговельний режим в усій великій Европі. У сучасному цивілізованому світі всі занепокоєння знімаються через діялог і переговори. Іншого шляху немає".

Того ж дня у присутності В. Януковича та Ж. М. Барозу перший віце-прем'єр-міністер України Андрій Клюєв та голова представництва ЕС в Україні Жозе Мануель Пінту Тейшейра підписали другу частину Угоди про фінансування щорічної програми дій з ядерної безпеки. Згідно з цією угодою, ЕС надає 48 млн. евро на проєкти у ядерній сфері.

Крім того, Ж. М. Барозу заявив, що Европейська комісія додатково надасть 110 млн. евро для добудови об'єкту „Укриття" на Чорнобильській атомній електростанції.

Дмитро Баркар,
Радіо „Свобода"

Упокоївся в Бозі о. д-р Дмитро Блажейовський

Св. п. о. Дмитро Блажейовський

23 квітня упокоївся в Бозі, на 101-му році життя, о. Дмитро Блажейовський – доктор історичних наук і доктор богослов'я, автор низки наукових праць і численних публіцистичних статтей з церковної історії та українського ужиткового мистецтва.

Отець Д. Блажейовський народився 21 серпня 1910 року у присілку Вислік Горішній на Лемківщині – тепер частина села Вислік Великий Підкарпатського воєводства у Польщі. У 1922-1930-их роках навчався в українській гімназії у Перемишлі.

У 1933 році як студент-електротехнік Празької Політехніки пішов на пішу прощу з Праги до Риму і там вступив до Папської української семінарії св. Йосафата.

Протягом 12 років перебування у Римі вивчав філософію, теологію та історію і з відзнакою захистив дві докторські дисертації: з богослов'я – в Папському Урбаніянському університеті, а з церковної історії – в Папському Ґреґоріянському університеті.

З 1946 до 1973 року душпастирював у різних греко-католицьких парафіях у США, організувавши три парафії, одну місійну станицю та спорудивши кілька храмів.

1973 року повернувся до Риму, де зайнявся науковою діяльністю, зокрема у царині історії України, Української Церкви і педагогіки, та вишиванням ікон. Покійний є автором 25 наукових праць, серед яких – цінні церковно-історичні довідники (шематизми) українських парафій Перемиської, Станіславівської, Львівської єпархій та української діяспори.

У діяспорі він відродив традицію української вишиваної ікони, в його творчому доробку – понад 350 ікон та образів на релігійну тематику, крім того він видав 16 збірок „Українських релігійних вишивок". Його вишивані ікони можна побачити в багатьох країнах світу, в Україні і за кордоном відбулось понад 100 виставок його творів.

Понад 10 років тому о. Д. Блажейовський заснував у Львові власний музей вишиваних ікон та образів, до речі, єдиний в Україні, який утримував своїми грішми. О. Д. Блажейовський нагороджений Папською медалею „Христос – наш мир", і державною нагородою України – Орденом „За заслуги" III ступеня.

2009 року Львівський музей вишиваних ікон та образів отця-доктора Дмитра Блажейовського і Товариство „Україна-Світ" висунули кандидатуру о. д-ра Д. Блажейовського на здобуття Національної премії України ім. Тараса Шевченка.

21 серпня 2010 року громадськість України відзначила 100-річчя з дня народження о. Д. Блажейовського у Національному драматичному театрі ім. Марії Заньковецької у Львові.

Прес-служба Львівської архиєпархії Української Греко-Католицької Церкви

Декларація ...

(Закінчення зі стор. 1)

ного реаґування на аварії та надзвичайні ситуації на АЕС, а також ті, що спричинені великомаштабними катаклізмами природного походження.

Зазначені події доводять, що лише спільні зусилля світової спільноти сприяють зміцненню ядерної безпеки.

Ми глибоко переконані, що співробітництво та обмін передовим досвідом у галузі плянування, розташування, спорудження та експлуатації об'єктів ядерної енерґетики сприятимуть підвищенню їх рівня безпеки.

У цьому контексті ми закликаємо усі країни, які ще не приєдналися до Конвенції з ядерної безпеки, зробити це якомога швидше.

Ми закликаємо відповідні відомства та реґулюючі органи країн з атомними електростанціями здійснити перевірку АЕС з метою визначення їх спроможностей щодо підтримання необхідного рівня безпеки у разі надзвичайних ситуацій.

Ми налаштовані й надалі підтримувати найвищий рівень готовності до надзвичайних ситуацій та належним чином реаґувати на непередбачувані наслідки аварій на АЕС. Крім того, ми докладатимемо зусиль з метою забезпечення належного інформування громадськости щодо перебігу та розвитку подій під час виникнення надзвичайних ситуацій на АЕС.

19 квітня, Київ

В. Лозинського засуджено на 15 років ув'язнення

КИЇВ. – Колишній народний депутат Віктор Лозинський 21 квітня засуджений на 15 років ув'язнення за жорстоке вбивство жителя Кіровоградської області Валерія Олійника. Вирок оголосила суддя Дніпровського районного суду Києва Нелі Ластівка.

Колишній прокурор Голованів-ського району Євген Горбенко засуджений до дев'яти років, єгер Василь Перепелиця – до чотирьох років позбавлення волі.

Колишній керівник районної міліції Михайло Ковальський, який розкаявся та співпрацював з слідством, засуджений на п'ять років в'язниці з трирічним відкладенням вироку, якщо за цей час він не порушить закон.

В. Лозинський був у Верховній Раді членом Комітету боротьби з організованою злочинністю і корупцією, головою підкомітету з питань контролі за дотриманням законодавства у сфері боротьби з організованою злочинністю і корупцією органами державної влади та місцевого самоврядування.

(„Українська правда")

АМЕРИКА І СВІТ

США евакують працівників свого посольства в Сирії

ДАМАСК, Сирія. — Державний департамент США 26 квітня попросив співробітників Посольства США в Сирії та членів їхніх родин покинути країну через побоювання ескаляції насильства у цій країні під час придушення антиурядових протестів. Щонайменше 39 осіб були убиті і 70 поранені 25 квітня у південному місті Дера після того, як вояки, підтримані танками і снайперами відкрили вогонь у демонстрантів. За повідомленнями, це було перше використання танків у розгоні протестувальників з часу початку протестів шість тижнів тому. Правозахисні організації заявляють, що сили безпеки вбили близько 400 осіб від початку акцій протесту. Білий Дім заявив, що розглядає нові санкції проти режиму Президента Башара аль-Асада через брутальність у розгоні демонстрантів. *(Радіо „Свобода“)*

Президент Б. Обама дискутує на тему національного боргу

ВАШІНҐТОН. — Президент США Барак Обама заявив, що він сповнений „оптимізму“ і „надії“, що американські політичні провідники зможуть дійти згоди про зменшення на 4 трлн. дол. національного боргу, що становить 14 трлн. дол. Б. Обама, який є демократом, сказав 19 квітня, що країна повинна прийняти плян фінансових витрат на найближчі роки, який буде „справедливим щодо спільних пожертвувань“, включно з вищими податками для багатих американців. Його відновлений заклик до збільшення податків для багатих суперечить бюджетним пропозиціям опозиційних республіканців, але він все-таки вірить у те, що обидві партії можуть домовитись для досягнення угоди. Промовляючи до студентів коледжу неподалік столичного Вашінґтону, Б. Обама визнав, що переговори про зменшення дедалі більшої довготермінової заборгованости „не будуть легкими“. *(„Голос Америки“)*

О. Лукашенко пошкодував про „вшивість“ В. Януковича

МІНСЬК, Білорусь. — Президент Білорусі Олександер Лукашенко вважає, що керівництво України продемонструвало несамостійність своєї політики щодо Білорусі, відкликавши під тиском Еврокомісії своє запрошення, надіслане білоруському провідникові на київську зустріч з питань безпечного і іноваційного використання ядерної енерґії. 26 квітня, відповідаючи на запитання про причину своєї відсутности на київській конференції, він сказав: „На жаль, вшивости вистачає і в нинішнього керівництва України. Питання треба поставити Вікторові Януковичеві, чому білоруський Президент не присутній на їхніх заходах“. За його словами, Київ почав „танцювати під дудку“ Брюсселю у взаєминах з Білоруссю. О. Лукашенко також назвав „негідниками“ всіх, хто ініціює введення економічних санкцій проти Білорусі. „Не хочу навіть говорити про різних там Ж. Барозу, інших козлів, биків і тому подібних“, – заявив О. Лукашенко. 17 березня з Еврокомісії повідомили, що її президент Жозе Мануель Барозу готовий взяти участь у Міжнародній конференції „25 років Чорнобильської катастрофи. Безпека майбутнього“ за умови відсутности на цьому заході О. Лукашенка. Того ж дня голова Адміністрації Президента України Сергій Льовочкін, посилаючись на дані Міністерство закордонних справ України, повідомив, що Росію і Білорусь на конференції країн-донорів чорнобильських програм представлятимуть прем’єр-міністри. 21 березня керівник прес-служби Президента Білорусі Павло Легкий повідомив, що О. Лукашенко візьме участь у київських заходах до 25-річчя аварії на Чорнобильській АЕС. Проте О. Лукашенко не приїхав на конференцію. *(„День“)*

Учений з Гарварду став новим політичним лідером тібетців

БОСТОН. — 43-річний гарвардський учений, експерт з міжнародного права Лобсан Санґай 27 квітня став новим главою тібетського уряду у вигнанні. Він отримав 55 відс. голосів на виборах, що відбулися наприкінці березня. В голосуванні взяли участь десятки тисяч тібетців, що живуть у багатьох країнах світу. Новий керівник уряду перебере політичні повноваження тібетського духовного провідника Далай-лами, який нещодавно заявив про припинення політичної діяльности. Л. Санґай ніколи не був на своїй історичній батьківщині, він народився в Індії. Уряд Тібету у вигнанні офіційно не визнала жодна держава. Тібетці вважають цей уряд наступником керівництва своєї країни, окупованої Китаєм 1950 року. *(Радіо „Свобода“)*

З афганської тюрми втекли сотні в’язнів

КАБУЛ, Афганістан. — В Афганістані з тюрми на півдні країни втекли сотні в’язнів, багатьох з яких підозрювали у зв’язках з талібами. Випадок стався 24 квітня вночі. Перед тим до в’язниці прорили підземний тунель довжиною понад 300 метрів. Таліби вже підтвердили, що серед майже 500 утікачів були вірні їм бойовики, в тому числі кілька польових командирів. За їхніми словами, тунель почали копати п’ять місяців тому. За останні три роки це вже друга велика втеча з кандагарської в’язниці, де останнім часом утримували близько 1,200 осіб. 2008 року з неї втекли близько 1,000 в’язнів, коли таліби підірвали ворота замінованою вантажівкою. *(Радіо „Свобода“)*

Делеґація колишніх західніх провідників прибула до Пхеньяну

ПХЕНЬЯН, Північна Корея. — Група ветеранів світової політики, на чолі з колишнім Президентом США Джимі Картером, перебуває у Північній Кореї з триденною візитою, увага якої, як гадається, зосереджується на ядерних питаннях і продовольчій кризі в країні. Делеґацію, до складу якої входять три колишні глави европейських держав, привітав 26 квітня у Пхеньяні заступник міністра закордонних справ Корейської народної демократичної республіки Рі Йон Хо. Журналістам було дозволено спостерігати за церемонією, проте заборонено спілкуватися з відвідувачами. Візита збігається з новим колом дипломатичних заходів, покликаних для поновлення шестисторонніх переговорів у справі ядерної програми Північної Кореї. *(„Голос Америки“)*

У Сирії заарештовано провідника опозиції

ДАМАСК, Сирія. — Сирійські правоохоронці заарештували популярного провідника опозиції через кілька годин після того, як влада прийняла законопроєкт про скасування в країні режиму надзвичайного стану. За повідомленням правозахисників, аґенти політичних служб безпеки Сирії взяли Махмуда Ісу під арешт у його домі в центральному місті Гомс у пізніх годинах 19 квітня. Кілька годин раніше уряд схвалив законопроєкт про скасування режиму надзвичайного стану у країні, розпустив суд з національної безпеки та прийняв законодавство, яке вимагає одержання дозволу від влади на проведення демонстрацій. Незважаючи на нове законодавство, тисячі демонстрантів вийшли на вулиці сирійських міст і містечок того ж дня на знак протесту проти влади Президента Башара Асада. Під час сутичок у Гомсі, де на головній площі міста проходив сидячий протест, убито щонайменше двох осіб. *(„Голос Америки“)*

В Афганістані вбито одного з провідників „Аль-Кайди“

КАБУЛ, Афганістан. — За повідомленням коаліції, у провінції Кунар, внаслідок здійсненого повітряними силами НАТО удару 13 квітня, загинув Абдул Ґані, також відомий на ім’я Абу Гафс аль-Наджді. Його вважали другим за важливістю провідником бойовиків в Афганістані. А. Ґані був відповідальним за координацію численних атак і використовував мережу бойовиків для здійснення нападів на сили безпеки у Кунарі. Він також навчав бойовиків виготовляти вибухові пристрої та займався фінансами „Аль-Кайди“. Внаслідок авіоудару також загинули інші бойовики, у тому числі ще один провідник „Аль-Кайди“, який часто співпрацював з А. Ґані у плянуванні атак на афганські та коаліційні сили. Представники НАТО заявили, що загибель А. Ґані є „значною віхою у зусиллях“ Альянсу придушити діяльність „Аль-Кайди“. *(„Голос Америки“)*

Ціни золота і срібла досягають рекордного рівня

НЮ-ЙОРК. — 25 квітня ціна золота досягла рекордно високого рівня, а ціна срібла найвищого за 31 рік рівня. На біржі в Ню-Йорку золото коштує 1,518.32 дол. за унцію. Ціна срібна зросла на понад 5 відс., досягаючи 49.75 дол. за унцію. Цінні металі часто продаються в унціях, яка становить дещо понад 28 грам. Ціни на золото і срібло зростають у зв’язку з занепокоєнням інвесторів, що інфляція може знецінити гроші. Занепокоєння щодо інфляції спричинене зростанням ціни на нафту, яка також коштує дедалі більше. Торговці кажуть, що зростання ціни на нафту частково спричинене напруженням на Близькому Сході і занепокоєнням щодо її постачання з реґіону. *(„Голос Америки“)*

До Лібії вирушила комісія ООН

ЖЕНЕВА. — До Лібії 27 квітня прибула комісія ООН для розслідування підозр у масових порушеннях прав людини під час збройного конфлікту між урядовими силами і повстанцями. Комісію з трьох осіб зформувала Рада ООН з прав людини. Її головна мета – перевірити численні повідомлення про злочини проти цивільного населення, здійснені силами лібійського провідника Муамара Кадафі. Водночас, кажуть члени комісії, перевірятимуться і можливі випадки порушення прав людини з боку повстанців і сил НАТО. Влада Лібії вже заявила про готовність співпрацювати з комісією. *(Радіо „Свобода“)*

Масові акції протесту почались у Мароко

РАБАТ, Мароко. — У Мароко 26 квітня сталася маштабна акція протесту проти політики короля Мохамеда VI. Зокрема люди вимагають побороти корупцію, безробіття та звільнити політв’язнів. Побоюючись подій, які були у Єгипті і Тунісі, влада готова на поступки. Король пообіцяв відмовитися від низки своїх повноважень та створити незалежну судову систему. За його дорученням вже підготували новий проєкт конституції. Проте, активісти вимагають вирішити нагальні проблеми, а вже потім проводити конституційні реформи. Алі Імам, організатор протесту, сказав: „Ми вирішили провести демонстрацію подалі від центру міста, де знаходяться будинки багатіїв та будівля парляменту. Ми хочемо показати владі справжнє Мароко, висловити волю народу у зв’язку з нинішньою соціяльною і економічною ситуацією в країні“. *(„5-канал“)*

Українську правозахисницю не впустили в Білорусь

МІНСЬК, Білорусь. — Прикордонники 20 квітня висадили з потягу українську правозахисницю Марину Цапок. Вона їхала до Білорусі для надання допомоги Міжнародній спостережній місії Комітету міжнародної контролі за ситуацією з правами людини в Білорусі. Це не перший випадок, коли членів цієї місії депортують. 9 березня українського правозахисника Максима Кицюка зняли з поїзда, 16 березня затримали голову місії Андрія Юрова. Міжнародна спостережна місія почала працю в Мінську 27 грудня. Вона була створена представниками неурядових організацій країн Організацій безпеки і співробітництва в Европі для контролі за дотриманням прав людини в Білорусі. *(„Українська правда“)*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Старі вигадки у новому фільмі

Російський телеканал „ТВ Центр" 18 квітня показав глядачам створений 2010 року документальний фільм російського політологажурналіста Леоніда Млєчина „Степан Бандера. Розсекречене життя", у якому знову спотворюється історія національно-визвольного руху в Україні, фальшується життя і діяльність Митрополита Андрея Шептицького, Патріярха Йосифа Сліпого, Степана Бандери, Романа Шухевича та інших історичних осіб. Оцінка Організації Українських Націоналістів, Української Повстанської Армії, Дивізії „Галичина" подається згідно з засадами комуністичної пропаґанди.

Нижче вміщено статтю відомого російського історика Бориса Соколова „Вигнання біса з історії", який у інтернет-виданні „Ґрані.ру" дав справедливу оцінку цієї телеаґітки.

Фільм Леоніда Млєчина „Степан Бандера. Розсекречене життя", показаний на каналі ТВЦ, знято ніби 30 років тому. Усі радянські пропаґандистські штампи стосовно С. Бандери, УПА і ОУН, в фільмі ретельно повторені.

Основна думка зводиться до того, що С. Бандера і українські націоналісти усе життя боролися проти Росії, Радянського Союзу, вбили багато невинних людей, свідомо, в силу ідейного споріднення, співпрацювали з гітлерівською Німеччиною, схвалювали знищення євреїв і самі безпосередньо брали участь в „остаточному вирішенні", а тому вбивство С. Бандери радянським аґентом в 1959 році було справедливою помстою.

Л. Млєчин навіть цілком серйозно стверджує, що мільйони українців, які вирушили працювати в Німеччину на військові підприємства нібито на заклик ОУН, зробили величезний внесок у зміцнення обороноздатності Німеччини і цим продовжили війну і злочини гітлеризму. Він також вважає, що опір УПА радянським військам в Україні в 1944-1945 роках допоміг Гітлерові значно затягнути війну і цим продовжити страждання народів.

Проте, як добре відомо, ОУН і УПА чинили активний опір відправленню молоді до Німеччини – на цьому ґрунті у них найчастіше і виникали сутички з німцями. І така політика бандерівців зрозуміла – адже вигнання населення в Німеччину підривало їхню соціяльну базу. Пригадаємо, що в кінці 1940-их років бойова сила УПА була підірвана передовсім радянськими масовими депортаціями населення західньої України, а не тільки тим, що, як говориться в фільмі, люди втомилися воювати.

А вже що стосується „вирішального" внеску УПА в затягування німецького опору, тут можна лише посміхнутися. Невже Сталін, маючи близько 700 дивізій, міг відчути відсутність на фронті п'яти чи 10 з них, зайнятих боротьбою з бандерівцями? Але й ті дивізії були переважно з НКВД, які на фронті з'являлися зрідка.

У фільмі взагалі багато помилок, викликаних тенденційністю автора. Наприклад, він говорить про співпрацю українських націоналістів з поляками перед Першою світовою війною, і що нібито в пам'ять про цю співпрацю у Львові було встановлено пам'ятник Адамові Міцкевичеві. Між тим аж до 1939 року Львів був польським містом, де в населенні переважали поляки, так що пам'ятник А. Міцкевичеві тут був цілком доречний і ніякого стосунку до польсько-українських взаємин не мав.

Л. Млєчин намагається переконати глядачів у тому, що головним ворогом українські націоналісти завжди вважали Росію. Це не зовсім так. Для українських жителів Галичини найгострішою проблемою були взаємини не з далекими москалями, а з місцевою польською громадою.

Саме з поляками були найжорстокіші зіткнення, в тому числі збройні. Адже й сам Л. Млєчин визнає, що проголошена після розпаду Австро-Угорщини Західньо-Українська Народна Республіка була знищена саме польськими військами. Можна згадати про фільм „Залізна сотня", знятий уже в пострадянській Україні. Там в ході рейду сотні УПА на захід наймерзотнішими з усіх українських ворогів виступають саме поляки.

Москалі-енкаведисти теж показані відомими бандитами, але перед поляками вони явно поступаються. Німці ж там виглядають ворогами, з якими бандерівці воюють з необхідности, але без ненависти. Та й сам знаменитий замах, організований Бандерою, був здійснений зовсім не проти радянського дипломата, а проти польського міністра внутрішніх справ.

Головним ворогом ОУН в 1930-ті роки була саме Польща, а не СРСР, на території якого оунівці ніяких активних дій взагалі на провадили. (...)

Л. Млєчин зображує справу так, нібито погроми і вбивства євреїв і поляків у Львові влітку 1941 року сталися на заклик представника С. Бандери Ярослава Стецька та інших провідників націоналістів. Проте ще на слуханнях в американському Конґресі в 1954 році було доведено, що вбивства євреїв і поляків у Львові організували німці уже після того, як український батальйон „Нахтіґаль" був виведений з міста, а провід ОУН до „остаточного вирішення" відношення не мав.

Згідно документів, оприлюднених СБУ України, коли був Президентом Віктор Ющенко, коли представники ґестапа, які прибули до Львова, звернулися до українців, щоб ті влаштували триденний єврейський погром, а політича і військова влада Німеччини обіцяла не перешкоджати, провідники українських націоналістів заявили, що „це провокація, спрямована на компрометування українців погромами, щоб відтягнути енергію української громадськости від боротьби за державну незалежність".

Також українські історики виявили довідку Другого управління КҐБ від 16 листопада 1959 року, у якій йде мова про те, як треба готувати „лжесвідків злочинів"

(Закінчення на стор. 10)

НА ТЕМИ ДНЯ

На краю прірви в Україні

„Головною проблемою для сьогоднішньої Европи є проблема українська... Більшість людей не розуміє, як глибоко саме тут закорінена причина европейських чвар... Не дивно, що про цю країну досі так мало було чути: гноблення української нації постійно супроводжувалося забороною слова „Україна" та приховуванням навіть самого існування українців...". Ці справедливі слова були проголошені журналістом Ланселотом Ловтоном у 1935 році в парляменті Великої Британії. Перша світова війна розпочиналася з Балкан, Друга світова війна – з Польщі, тобто не з України, проте саме Україна зазнала чи не найбільших людських та матеріяльних втрат внаслідок військових дій та окупації загарбниками.

До тих втрат треба додати нищення потенціялу нації в ХХ ст., спричинене трьома голодоморами, сталінськими репресіями, Чорнобильською катастрофою, а також вимушеною еміґрацією з України (заробітчанство в країнах Західньої Европи та в Росії).

Але ж найвагоміші – моральні втрати. Вони деформували українську ментальність такою мірою, що Україна посідає останні місця в Европі у рейтинґах економічних, інвестиційних, екологічних, демографічних та ін.

За останні 10 років фактично зруйнована українська наука, яку протягом усіх цих років очолював безпринципний не-патріот України президент Академії Наук Борис Патон. Понад 50 тис. науковців виїхало з України працювати за кордон. За законом, щомісяця до пенсії кожного пенсіонера-науковця додається „аж" 17 грн. (тобто 2.5 дол. США)! Це менше вартости однієї хлібини вагою 800 грамів, яка в Україні, в середньому, коштує близько трьох грн.

Інший трагічний аспект – вища освіта в Україні. Вона от-от буде зруйнована навесні 2011 року, коли правляча Партія Реґіонів проголосує в парляменті вже підготовлений закон про суттєве зменшення пенсій працюючим докторам і кандидатам наук, професорам і доцентам (а саме вони нині складають дві третини педагогів у вищій школі), – уся ця інтелектуальна еліта негайно звільниться з університетів, полишить освіту.

До цього нищівного удару треба додати запляноване урядом і міністром-українофобом Дмитром Табачником зменшення майже удвічі державного замовлення у вищій школі та суттєве збільшення плати студентами за навчання за контрактом (а таких в Україні приблизно половина).

Культура в Україні теж увійшла в стадію інтенсивного знищення. З прийняттям Верховною Радою наприкінці грудня бюджету на 2011 рік державне фінансування культурних установ зменшилося майже вдвічі.

У Дніпропетровську ще в часи СРСР було створено два потужні наукові інститути Академії Наук України: один – для проведення наукових робіт з ракетобудування, другий – для досліджень у геотехнічній механіці; нині обидва інститути паралізовані з-за відсутности фінансування (ще раз подякуємо Б. Патонові!), приміщення здаються в оренду комерційним фірмам, які не мають ніякого відношення ні до ракетобудування, ні до геотехнічної механіки.

Здоров'я українців – проблема не менш трагічна: чоловіки доживають в середньому лише до 62 років, жінки – до 71; щодня в Україні вмирають лише від раку 10 наших громадян, і значно більше – від серцево-судинних хвороб. Населення держави зменшилося з 54 млн. осіб у 1991 році до нинішніх 46 млн. Нині 5-7 млн. – це заробітчани, які, до речі, фінансово допомагають не лише своїм родинам в Україні, але й бюджету країни в цілому (у 2010 році вони надіслали в Україну близько 5 млрд. дол., що більше, ніж усі закордонні інвестиції в нашу економіку).

Національний банк України вже кілька місяців невпинно друкує гривні, не забезпечені товарами, бо виробництво тих значною мірою зупинилося. Наприклад, з шести заводів–переробників нафти в Україні нині не працюють чотири, а два виробляють переважно мазут для спалювання у котлах зимового опалення будинків у населених пунктах, дизельне паливо для тракторів та неякісні сорти бензину (лише третього рівня, тоді як в Европі переходять вже на шостий рівень).

Кредити, отримані з Міжнародного валютного фонду, Україна витрачає на погашення відсотків за попередні кредити, а решту просто „проїдає", – і нічого не перепадає з тих кредитів для оновлення виробництва новими технологіями.

І на такому тлі найвищі керівники держави не втомлюються повторювати: криза в Україні вже минула (?!) завдяки тому, що ми, Партія Реґіонів, прийшли до влади...

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Пам'ятаймо про Україну

Гасло „Пам'ятаймо про Україну" з першої сторінки „Свободи" не втратило свого значення особливо тепер, коли над Україною нависли чорні хмари російського шовінізму і місцевої ностальгії за СРСР. Ці хмари посилено женуть в Україну російські спецслужби, залежні від них засоби масової інформації, спираючись на так звану „п'яту колону" в Україні, до якої увійшли, поряд з комуністами та соціялістами, також новоутворені ворожі об'єднання „Русскій мір", „Російскоє єдінство", „Родіна" та інші.

За нового уряду України посилилися спроби перегляду історії України, надання російській мові статусу офіційної, розпочалося переслідування патріотів-націоналістів. Особливо підступну пропаґандистську кампанію проти незалежности України провадять телебачення і численні електронні видання. Останнім часом вони перейшли до пропаґанди провідної ролі російського народу в Другій світовій війні, який нібито забезпечив перемогу над нацистською Німеччиною і визволення Европи. У телесеріялах національно-визвольна боротьба українського народу подається як зрада і прислужництво Гітлерові. Українська Повстанська Армія і українське підпілля зображуються у вигляді ворожих народові бандитів. Особливо примітний в цьому новий документальний фільм Леоніда Млєчина „Степан Бандера. Розсекречене життя".

21 квітня Верховна Рада встановила однією з форм увічнення перемоги у Другій світовій війні офіційне підняття 9 травня копій червоного „прапора перемоги" на будинках поряд з державним прапором.

Не можна недооцінювати впливу цієї діяльности на людей, які порівняно недавно звільнилися з ярма тоталітарної ідеології і мало обізнані з донедавна забороненою правдою. Саме тепер їхня свідомість може зазнати непоправного деформування. І тому гасло „Пам'ятаймо про Україну" повинно стати провідним для закордонного українства. Не досить спроб головних організацій діяспори вплинути на сучасних провідників України. Треба приєднатися до їхніх зусиль. Шлях до цього простий і випробуваний – треба посилити особисті зв'язки з Україною. В листах, телефонних та електронних розмовах варто розповідати про життя діяспори, з яким мало обізнана більшість українців, інформувати про засади демократичного устрою суспільства. Досвід переконує, що кожний примірник надісланої в Україну „Свободи" або виданої в діяспорі книжки викликає велике зацікавлення. Отже, треба посилати газети і книжки, дарувати передплату газети.

Ворожа до України пропаґанда звертається до кожної особи зокрема, бо саме таке звертання забезпечують телевізійні і радіопрограми. Не зневажайте цього досвіду, користайтеся ним і при кожній нагоді несіть в Україну правду про її історію, її героїв, про помилки сучасного її проводу.

Пам'ятаймо про Україну!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net

Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

КВІТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

День народження першого „Кобзаря"

29 квітня 1840 року цензор Петро Корсаков підписав дозвіл на видання з друкарні в Санкт-Петербурзі книжки Тараса Шевченка „Кобзар". Дозвіл друкувати збірку поезій молодого поета він дав ще на початку року.

Письменник П. Корсаков був „стороннім", нештатним цензором і прихильно ставився до Т. Шевченка. Після появи „Кобзаря" він оприлюднив схвальну рецензію в часописі „Маяк", який редаґував, а у 1841 році дозволив друкувати поему „Гайдамаки".

У 1847 році, коли почалося слідство проти Т. Шевченка, влада зажадала покарати П. Корсакова, але з'ясувалося, що він помер в 1844 році.

Збірку було видано у 1840 році за сприяння Євгена Гребінки. У це видання увійшло вісім творів поета. Наприкінці 1839 року Є. Гребінка познайомив Т. Шевченка з своїм земляком, поміщиком Петром Мартосом, який був близько знайомий з цензором П. Корсаковим і, до того ж, міг дати гроші на це видання.

Перше оголошення про те, що „Кобзар" надійшов у продаж, з'явилося в петербурзькій газеті „Сєверная пчела" 4 травня 1840 року. Збірку продавали в кількох книгарнях за 1 рубль сріблом. Її зустріли по-різному: одні схвально, інші – скептично або вороже. Реакційні часописи „Бібліотека для чтєнія" і „Син отєчества" заявили, що ніякої української літератури бути не може, оскільки, мовляв, немає української мови, а є лише відмираюче провінційльне наріччя, якого не хоче знати читач.

Протилежної думки дотримувався журнал „Отєчєствєнние запіскі", літературним відділом якого завідував Вісаріон Бєлінський.

Автор рецензії писав: „Але нащо Шевченко пише малоросійською, а не російською мовою? Якщо він має поетичну душу, то чому не передає почуття по-російськи? На це можна відповісти знову ж таки питанням: а якщо Шевченко виріс у Малоросії, якщо його поставила доля в таке становище щодо мови, якою ми пишемо і розмовляємо, що він не може висловити нею своїх почуттів? Якщо з дитинства його уявлення зодягались у форми південного наріччя, то невже ж через це заривати талант у землю? Невже треба заглушити в душі святі звуки тільки тому, що декілька чоловіків у модних фраках не зрозуміють або не захочуть зрозуміти рідного відгомону слов'янської мови, відгомону, що летить з півдня, з колиски слави і релігії Росії?".

В рецензії підкреслена необхідність писати для народу зрозумілою йому мовою, тоді книга швидше дійде до серця народу.

Загалом всі рецензії дали позитивну оцінку поезії Т. Шевченка. Їх об'єднувала думка про те, що в літературу прийшов талановитий поет, поет особливої задушевности і простоти. Навіть „Син отєчества", який найбільш зневажливо написав про українську літературу, зауважив про Т. Шевченка: „У нього є душа, є почуття, і його російські вірші, очевидно, могли б додати хорошого в нашу сучасну російську поезію".

До України вістка про вихід „Кобзаря" і сам „Кобзар" дійшли пізніше. Першим прочитав в Україні „Кобзар" письменник Григорій Квітка-Основ'яненко, якому Т. Шевченко присвятив вірш „До Основ'яненка".

Народ зрозумів душу Шевченкових творів, в його пісні вчув свою пісню. „Ця маленька книжечка відразу відкрила немов новий світ поезії, вибухнула, мов джерело чистої, холодної води, заяснила невідомою досі в українськім письменстві ясністю, простою і поетичною грацією ", – написав Іван Франко у 1910 році.

У світі збереглося лише кілька примірників першого видання „Кобзаря" 1840 року. Один з цих видавничих скарбів є у фонді унікального музею однієї книги – Черкаському музеї „Кобзаря".

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Слово після музичного конкурсу в пам'ять Квітки Цісик

Перший українсько-американський проєкт „Незабутня Квітка", присвячений життю і творчості неповторної Квітки Цісик, який я започаткував у 2007 році в США, продовжився в Україні.

Великим щастям для мене особисто було проведення саме у Львові 2-3 квітня Міжнародного конкурсу українського романсу ім. К. Цісик, відкриття музею співачки, висаджування її дерева у Світовому саду українства, відзначення Дня прапора біля пам'ятника Тарасові Шевченкові. Те, як тепло приймали львів'яни цей конкурс, залишило у моєму серці зворушливі враження.

Музичному святові передувала довготривала і напружена праця, до якої було залучено багато людей та організацій. Насамперед хочу подякувати Українській Американській Координаційній Раді (особисто Ігореві Ґавдякові та Андрієві Ластовецькому), Федеральній Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" (Богданові Курчакові), ресторанові „Веселка", кав'ярні „Глечик", редакції газети „Свобода".

Особлива подяка – родині К. Цісик, насамперед її чоловікові Едові Раковичеві, який передав особисті речі співачки для музею, кузинам Христині та Маї Левам. Велика подяка за чудовий виступ учасниці конкурсу Христині Махно, яка представляла США, та Світлані Махно – ведучій програм в США та Україні.

Окремо хочу подякувати заступникові міського голови з гуманітарних питань Василеві Косову, начальникові управління культури Львівської міської ради Андрієві Вороновському та працівникам управління Оксані Челепіс та Оксані Киричинській, голові депутатської комісії Ярославові Музичкові за сприяння та допомогу, голові Громадської організації „Галицькі фестини" Галині Дмитришин, якій випало найбільше організаційної праці.

Важко переоцінити ролю в організації конкурсу Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою при Національному університеті „Львівська Політехніка" та її директора Ірини Ключковської.

Конкурс відбувся на високому рівні і став непересічним явищем у культурно-мистецькому житті Львова, України та українських громад світу, про що свідчать телеграми та листи вітання від Президента України, Міністерства закордонних справ України та Міністерства культури України, голови Львівської обласної державної адміністрації Михайла Цимбалюка.

Створено благодійну громадську організацію „Незабутня Квітка" (президент Роман Грицевич), яка ставить собі за мету популяризацію українського пісенного мистецтва, творчости К. Цісик та збір фондів на купівлю пересувного мамографа для обстеження жінок віддалених районів Львівщини та профілактики онкологічних захворювань.

Для тих, хто хоче долучитися до збору фондів на купівлю мамографа, подаю рахунок благодійної організації „Незабутня Квітка": Account: 26002000010738, Name: NGO „Memorable Kvitka", Address: Ukraine, 79000, Lviv, 3/1 Tyha str. Beneficiary's bank: SWIFT code : ELECUA2XPJSC " Volksbank", Lviv, Ukraine. Intermediary bank: SWIFT code: BKTRUS33, Deutsche Bank Trust Company Americas, New York, NY.

Алекс Ґутмахер,
президент компанії „ArtEmes Entertainment Production",
Ню-Йорк

Шана українській громаді в Джерзі-Ситі, Ню-Джерзі

„Свобода" (ч. 15) повідомила про пожвавлення діяльности Народного дому в тому місті, яке вважається колискою американської України, бо у ній 118 років тому почала виходити „Свобода", яка дала ініціятиву до заснування Українського Народного Союзу рік пізніше, і тим самим підготувала ґрунт для всебічного розвитку організованого життя української діяспори в США.

Перший Народний дім в Джерзі-Ситі був заснований у 1918 році, другий – у 1933 році.

Урочисте благословення і відкриття теперішнього Народного дому відбулося 14 вересня 1958 року. Тоді у наріжний камінь будівлі було вмуровано перґаментну грамоту з тамим текстом:

„Дякуючи Всевишньому за Його поміч у здвигненні цього Дому, передаємо його сьогодні до вжитку всіх Українців нашої громади з надією, що він стане центром українського організованого життя в нашому місті та місцем плекання української культури для нашого і наступних поколінь. Віримо, що він теж причиниться до ширення доброго українського імени на вільній Американській Землі. Боже благословення нехай спочиває на ньому!"

Як бачимо, через 53 роки сьогочасне покоління українців в Джерзі-Ситі не підвело сподівань тодішніх будівничих, за що йому й дяка.

Успіхів вам!

Роман Ференцевич,
учасник відкриття
Народного Дому в 1958 році
Вашінґтон

Друга світова війна не була для українців вітчизняною війною

Міністер освіти і науки, молоді і спорту України Дмитро Табачник знову поновив термін „вітчизняна війна" замість терміну „Друга світова війна". Сам Д. Табачник народився в 1963 році, через 18 років після закінчення цієї війни, і тому, можливо, не готовий до об'єктивної оцінки цієї світової катастрофи, яка вимагає поміркованого історично-наукового вивчення, а не політизованої емоційної пропаґанди.

СРСР ніколи не був і не міг бути нікому „вітчизною", а особливо громадянам України, бо сам СРСР був людоненависницькою державою.

Не було в СРСР родини, щоб хтось з її членів не був страчений, не сидів у в'язниці, не був на засланні, не карався в „психушці", не добував вугілля в копальнях Сибіру.

Коли ж почалася Друга світова війна, то ми бачили її на власні очі, через відкриті вікна, з міських вулиць або на заболочених порохом і димом завіяних дорогах України.

Ми бачили сотні тисяч радянських військовополонених, приречених в німецькому полоні на голод, холод і смерть від тифу та занедбання. До полону ці люди потрапили не через „зраду Батьківщини", як звинувачував їх Йосиф Сталін, але за вини керівництва, від браку набоїв, провіянту, медичної опіки, зв'язку, артилерійської та авіяційної підтримки, тобто підставових елементів, необхідних до сучасних бойових дій.

Жахлива некомпетентність командування призвела до повного розгрому німцями фронту і до залишення України на „милість і ласку" ґестапа і Вермахту.

Бабин Яр з його сотнями тисяч жертв падає виною на усіх, хто керував тоді цією „вітчизняною" війною. Ніякі паради перед гробницею Володимира Леніна та його портретом на стінах Кремля нічого в цьому не змінять і до воскресіння Радянського Союзу не призведуть.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Начальник Лук'янівської в'язниці написав листа

Коли у Києві позбавили волі в Лук'янівській в'язниці Юрія Луценка, я написав до нього Різдвяного листа з словами підбадьорення. Декілька днів тому я отримав офіційне повідомлення від начальника Київського слідчого ізолятора Ігоря Шейкіна, про те, що особи, взяті під варту, можуть листуватися тільки з дозволу слідчого.

Ю. Луценко дозволу на листування не має, тому мені повернули мій лист.

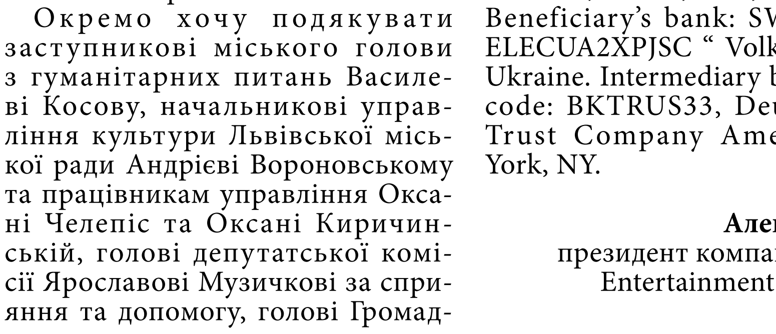
І. Шейкін не новачок у системі покарань – тривалий час він працював в органах внутрішніх справ в Донецьку, а останні п'ять років перебував на пенсії. Тепер він замінив на цій посаді молодшого від себе працівника, котрий, вочевидь, був не з Донецька.

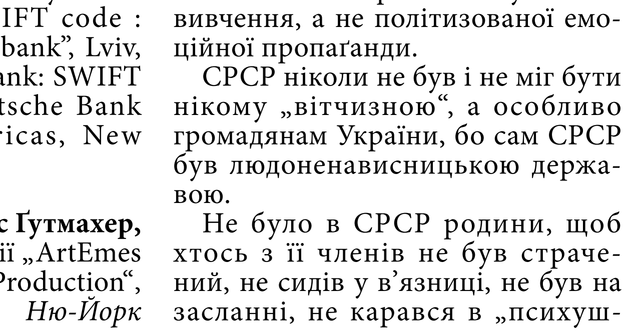
На мою думку, І. Шейкін переплутав, хто саме перебуває під вартою. Якщо Ю. Луценко може листуватися з іншими громадянами тільки з письмового дозволу, то я, по-перше, не взятий під варту, а тому можу листуватися без письмового дозволу.

По-друге, отримувати листи і писати листи – це різні речі. Тюремні закони, що їх насаджував Йосиф Сталін, продовжують панувати в Україні. Ю. Луценко не має права отримувати різдвяні вітання. Бо це саме таке вітання мені повернули з слідчого ізолятора.

Не забувайте тих, кого нинішня влада України утримує за ґратами. Пишіть до Ю. Луценка та інших політичних в'язнів. Чим більше ув'язнені люди отримають листів, тим слабкішими будуть ґрати. Адреса: Юрієві Луценкові, вул. Дегтярівська, 13, СІЗО ч. 13, Київ 04050 Ukraine.

Фелікс Хмельковский,
Ковінґтон, Джорджія

Конверти листів до Юрія Луценка і відповіді Ігоря Шейкина.

Надійшли привітання

До редакції „Свободи" надійшли численні привітання з святом Великодня від читачів і приятелів тижневика. Зокрема надіслали привітання міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко, Посол України в США Олександер Моцик, Постійний представник України при ООН Посол Юрій Сергеєв. Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відзначили 60-ліття Пластової станиці в Нюарку

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – 26 березня пластуни трьох поколінь, їхні родичі та приятелі зібралися в Українському Американському Культурному Центрі Ню-Джерзі, щоб відзначити 60-ліття Пластової станиці Нюарк. Оточені виставкою фотографій та експонатами пластових подій з минулого, присутні засіли у півколі довкруги імітованого „вогнища“ і відсвяткували ювілей традиційною пластовою ватрою.

Другий за чергою станичний Нюарку д-р Теодозій Крупа.

Парох церкви св. Івана Хрестителя у Випані о. мітрат Роман Мірчук привітав присутніх і відкрив свято молитвою.

Д-р Теодозій Крупа, один з ранніх станичних в Нюарку, привітав станицю з 60-літтям і розповів про її давні початки. Щоб пов'язати минуле з майбутнім, викликано наймолодших пластунок Калину Юрчук і Софійку Коваль, які разом з Т. Крупою розпалили ватру.

Теперішній станичний Олег Голинський згадав довгий 60-літній шлях, що попровадив станицю від давніх початків в домівці при Белмонт Авеню в Нюарку до найновішого приміщення у Випані. Він вшанував станичних, що відійшли на вічну ватру закликом до однохвилинної мовчанки. Колишніх станичних, присутніх в залі, вшановано жвавими оплесками.

Переплітаючи поважне з гумором, згадки про історію станиці з співом, ведучі Андрій та Христя Олесницькі провадили програмою. Всі пластові улади брали участь – від наймолодшого новацтва до найстаршого сеньйорату. У залі створився піднесений настрій дружби і доброго гумору, коли кожний пізнавав себе в пародіях.

Останньою точкою в програмі була інсценізація української народної казки „Рукавичка“, у якій о. Р. Мірчук зіграв ролю того, хто загубив рукавичку.

Звірятами, які просили доступу до рукавички, були представники організацій, котрі мають осідок в центрі: О. Голинський (Пласт), Христя Вох (Спілка Української Молоді Америки), Дарка Твардовська („Чорноморська Січ“), Оксана Кривулич (Танцювальна група „Іскра“), Любодар Олесницький („Рідна школа“), Михайло Козюпа („Самопоміч“), Оля Луків (Союз Українок Америки).

Подібно, як в казці, ця символічна рукавичка не порвалася, а примістила всіх, хто просив в ній притулку. На закінчення „рукавичку“ вивернено на ліву сторону, щоб відкрити великий напис з назвою Центру і всіх представників організацій, з'єднаних за ним.

Начальний пластун Любомир Романків привітав станицю з досягненнями в пластовій праці. Петро Ставничий, голова Крайової Пластової Старшини США, побажав пластунам дальших успіхів і заохотив до участи в Міжкрайовій Пластовій Зустрічі, що відбудеться в

Станичний Нюарку Олег Голинський.

серпні цього року на оселі „Вовча Тропа“ в Іст-Четгемі, Ню-Йорк, і на святкування 100-ліття Пласту, заплановане влітку 2012 року в Україні.

На кінець ватри присутні стали в коло і, тримаючись за руки, заспівали традиційне: „Сіріли у сумерку“ та „Ніч вже йде“. Після ватри присутні в буфеті спілкувалися з давніми друзями, а також вітали членок куреня „Ті, що греблі рвуть“ за дуже успішно проведене свято.

Оленка Юрчук

Начальний пластун Любомир Романків (зліва) і голова Крайової Пластової Старшини Петро Ставничий.

Новаки весело представили життя в Пласті.

Члени станиці та гості після ювілейної „ватри“ Пластової станиці Нюарк. *Фото: Андрій Вовк*

Фотовиставка „Чорнобиль зсередини“ в Українському Музеї Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. – Близько 100 відвідувачів Українського Музею у Ню-Йорку зібрались 17 квітня на відкриття виставки Мічела Форстера Ротбарта, організованої спільно з Фондом допомоги і розвитку „Діти Чорнобиля“, щоб побачити ядерну трагедію України через призму світобачення американського фотожурналіста.

Відкриваючи виставку, Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев подякував М. Ф. Ротбартові та організаторам виставки до 25-ліття Чорнобильської аварії, та наголосив, що ліквідація наслідків цієї ґльобальної катастрофи залишається актуальною й понині і потребує поєднання зусиль усіх провідних країн світу.

„Більшість міжнародних журналістів бачить у Чорнобильській АЕС місце відчаю і небезпеки. Для мене ЧАЕС є, навпаки, історією виживання та надії“, – сказав, презентуючи свою виставку, М. Ф. Ротбарт. Протягом двох років завдяки підтримці програми Фулбрайта фотожурналіст жив і спілкувався з людьми, шукаючи відповіді на тривожне запитання, чому ці люди обрали для себе життя у небезпечній зоні. З його фотографій дивляться діти, що сидять за лавами і займаються спортом, родини, що живуть своїм буденним життям, старші люди, для яких ця земля, їх дім – це глибинний зв’язок зі своїми предками, з пам’яттю, яка не вмирає навіть у вогні ядерних вибухів.

Промовляє директор Українського Музею Марія Шуст.

Виставку оглядає Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев.

Д-р Зенон Матківський (зліва): та автор виставки фотожурналіст Мічел Форстер Ротбарт. *Фото: Мирослава Роздольська*

Сама композиція виставки, у якій автор намагається змістити грані поміж чорним і білим, життям та працею серед невидимої небезпеки і радістю буття тут і тепер, з вірою у всеперемагаючу Божу благодать, заохочує до глибоких роздумів. Короткі моменти життя, схоплені фотокамерою, віддзеркалюють цілу вічність, у якій тісно переплетені радість і тривога, життя і смерть, відчай і надія.

„Я створив виставку, аби світ дізнався про те, що знаю я: люди зі Славутича та Чорнобильської зони не є жертвами, мутантами та сиротами. Вони звичайні люди, що живуть, переживаючи радість та сум, маючи надію та страхи, так само як і ви, так само, як і я“, – каже фотомистець.

Виставку доповнює експозиція дитячих робіт за мотивами новелі Татяни Луньової „Чорнобильське Янголя“. „Це соціяльний проєкт Київського національного музею „Чорнобиль“, – розповіла директор Українського Музею у Ню-Йорку Марія Шуст.

Працівники музею доклали багато сил, щоб у 25-ту річницю Чорнобильської катастрофи українська громада Ню-Йорку мала нагоду глибше переосмислити цей болючий слід в новітній історії нашого народу.

„Серед малюнків вихованців дитячих художніх шкіл Києва представлена також робота восьмилітнього Петра Пітули з Випані, Ню- Джерзі“, – звертає увагу д-р. Зенон Матківський, який очолює Фонд допомоги і розвитку дітям Чорнобиля. Понад 63 млн. дол. зібрав Фонд для медичних і культурологічних програм для дітей Чорнобиля. Соціяльний арт-проєкт „Чорнобильське Янголятко“, який стартував завдяки підтримці Фонду, це також хвилююча розповідь про перемогу добра, передана дитячою уявою.

Виставка триватиме до 8 травня.

Мирослава Роздольська

Громада Сієтлу зустрілася з ректором УКУ о. д-ром Борисом Ґудзяком

СІЄТЛ, Вашінґтон. – Завершуючи 12-денну поїздку по Північній Америці, ректор Українського Католицького Університету (УКУ) у Львові о. д-р Борис Гудзяк вперше відвідав Сієтл. 8 квітня відбулась його зустріч з громадськістю. Головна тема зустрічі зводилась до ролі УКУ в майбутньому України.

Розповідаючи про УКУ, гість відзначив, що в університеті вчаться представники різних національностей та релігійних конфесій і до всіх однакове ставлення, а це сприяє зближенню людей, як і обов’язкове знання кількох чужоземних мов.

Недавно започаткували цікавий експеримент, унікальний в університетській практиці. На навчання приймають молодих людей, відсталих у своєму розвитку, але охочих до науки. З боку викладачів і студентів їм створено такі умови, що вони не відчувають різниці між собою і оточенням, а подекуди своєю настирливістю і бажанням пізнання вражають інших. Цього року Студентське братства УКУ та молодіжні організації запросили на Великдень до Львова близько 300 студентів з Харкова, Донецька, Одеси, Криму.

Під час зустрічі о. д-ра Бориса Ґудзяка з громадою Сієтлу.
Фото: Володимир Мигович

Враженням від зустрічі з о. Б. Гудзяком поділилися деякі її учасники.

Марта Кордуба, громадська і церковна діячка: „Мені подобається гуманний підхід до виховання молодої людини, особливо ініціятива не залишати поза увагою хлопців і дівчат, які відстають від своїх ровесників. Любов і повага один до одного в ширшому аспекті ведуть до єдности всієї української спільноти. Цього так бракує в Україні і в діяспорі“.

Євген Лемцьо, професор, очільник фундації „Спадщина“: „Наш гість зосередив увагу на важливості людини і відносинах між людьми. Якщо людина знає, хто її ближній, тоді довіру у суспільстві можна відродити. Я спостерігав його розмову з присутнім на зустрічі православним священиком, і ректор справив враження екуменічної, толерантної, практичної людини, готової до діялогу. Як добре було б, коли б до подібного діялогу долучились і пастори українських протестантських церков, що з’явились у період четвертої еміґрації. Пригадується, як у важкі 1990-ті роки і в часи Помаранчевої революції в Києві п’ятдесятники, католики, православні молились спільно, і це було зворушливо. Ми повинні дотримуватись того, що нас єднає, а не роз’єднує“.

Ректор Українського Католицького Університету о. д-р Борис Гудзяк виступає в Сієтлі.

Петро Драгомирецький, президент Українсько-американського клюбу: „В Україні говорять одне, чинять інше. Якщо молоді спеціялісти европейської орієнтації підуть в політику і на державні посади, то є надія, що це шляхи трохи вирівняє. Щодо особи о. Б. Гудзяка, то я тішуся тим, що є шляхетні люди, готові поїхати з ситої Америки до збіднілої України і подати українцям руку“.

Володимир Мигович

Старі вигадки...

(Закінчення зі стор. 5)

батальйону „Нахтіґаль".

КҐБ взагалі зфабрикував багато документів, які звинувачували українських націоналістів в різного роду злодіяннях. Насправді С. Бандера та інші провідники ОУН неґативно ставились до євреїв, вважаючи їх аґентами і пособниками більшовиків. Однак в своїх директивних листах вони перестерігали членів ОУН від підтримання антиєврейських акцій німців, оскільки вони відволікали українців від боротьби проти головного ворога – більшовиків. Вбивали євреїв радянські партизани і вояки польської Армії Крайової. Однак, ніхто не намагається на цій підставі оголосити злочинною організацією АК чи радянський партизанський рух (від якого, до речі, діставалося не тільки євреям, але й мирним жителям інших національностей).

Один російський історик не так давно в суперечці про Романа Шухевича заявив, що коли окремі члени УПА вбивали євреїв та інших мирних жителів, то Р. Шухевич як командувач несе за це відповідальність і повинен бути визнаний злочинцем. Але тоді злочинцями слід визнати ледве не всіх радянських маршалів, якщо пригадати, що творила подлегла їм Червона Армія в Німеччині та інших країнах Европи в 1944-1945 роках.

Л. Млєчин визнає, що після розгону німцями уряду Я. Стецька у Львові німці репресували багатьох прихильників С. Бандери, й протиставляє їм слухнянішого до німців провідника іншого крила ОУН Андрія Мельника, який нібито жодних не санкціонованих нацистами акцій не проводив. Насправді після зайняття вермахтом Києва А. Мельник намагався утворити там український уряд, який точнісінько так само був розігнаний німцями, як і уряд Я. Стецька у Львові. І прихильників А. Мельника німці теж репресували. До того ж, у 1943 році більшість мельниківців перейшла до бандерівців.

Л. Млєчин наполягає, що українські націоналісти постраждали від німців тільки тому, що неправильно оцінили наміри своїх союзників, і тому ніякого співчуття не заслуговують. Але ж репресували їх за конкретні дії – вивішування українських прапорів, спроби утворити українське самоуправління, випуск проукраїнських і антинімецьких листівок і т.п. Невже ці дії самі по собі заслуговують осуду?

Насправді провідники ОУН, які ще залишилися на волі, включаючи того ж Р. Шухевича, уже в липні 1941 року, після ліквідації львівського уряду, збагнули, що німці не хочуть незалежної України. Але доки зберігалася надія на перемогу Німеччини, вони вирішили співпрацювати з німцями у тих діях, які були спрямовані проти більшовиків, маючи надію після війни досягнути якоїсь угоди з нацистами. Ні на яку угоду з Сталіним надії вже не було. А коли в кінці 1942 року стало ясно, що Німеччина війну програє, ОУН зробила ставку на формування УПА, яка в 1943-1944 роках боролась і з німцями, і з поляками, і з радянськими партизанами, а потім і з Червоною Армією.

Л. Млєчин вважає, що формування дивізії СС „Галичина" і 80 тис. добровольців, які хотіли служити в цій дивізії, доводять ідеологічну близькість українських націоналістів до німецьких нацистів. Але відомий американський історик Александер Далин, в жодних симпатиях до ОУН не помічений, ще 50 років тому відзначив, що головною метою тих, хто вступав в „Галичину", було дістати зброю, щоб пізніше приєднатися до УПА. Таке число добровольців насторожило німців, які не дуже довіряли в середині 1943 року раптовому спалахові української любови до Німеччини, й усіх добровольців брати до війська не стали. Більшість же тих, хто вступив до дивізії „Галичина", потім справді опинилася в рядах УПА.

Л. Млєчин демонізує й післявоєнну діяльність УПА, стверджуючи, нібито туди вербували обманом, погрозами і залякуванням, а також запевняючи, нібито українським повстанцям поставляли зброю Англія і США. Насправді УПА була масовою організацією: без реальної, а не вимушеної підтримки місцевого населення вона не могла б вести боротьбу майже дев'ять років. Уже з 1943 року ОУН С. Бандери декларувала свою орієнтацію на Англію і США, але ЦРУ і британська розвідка звернули увагу на ОУН і прибалтійських „лісових братів" тільки після війни. Їх намагалися використати як джерела інформації, але зброї їм ніколи не постачали. Виснаження боєзапасів і, головне, крах надій на третю світову війну саме й стали важливими причинами припинення збройного опору.

Пафос Л. Млєчина в тому, щоб дегероїзувати С. Бандеру, довести, що він негідний героїчних мітів і має бути викинутий з української історії і замінений іншими, більш достойними героями. Але біда в тому, що інших героїв боротьби за українську незалежність в 1930-1950-ті роки, крім С. Бандери, Р. Шухевича та інших провідників ОУН, які в тій чи іншій мірі співпрацювали з нацистською Німеччиною, просто немає. І в цьому вони не самітні. Якщо узяти практично всіх провідників національно-визвольних рухів того часу, то вони співпрацювали або з Гітлером, або з іншими такими ж несимпатичними режимами.

Арабський визвольний рух співпрацював з Гітлером і Мусоліні. Один з провідників індійського визвольного руху, Субхас Чандра Бос, спершу співпрацював з нацистами і створив в Німеччині Індійський леґіон. Активно співпрацював з японцями майбутній президент Індонезії Ахмед Сукарно. Багато провідників визвольних рухів в Азії і Африці отримували допомогу від Сталіна – або безпосередньо, або через підконтрольний йому Комінтерн. Мао Цзедун і Хо Чі Мін – це лише найяскравіші приклади.

Але всіх цих і багатьох інших провідників національно-визвольних рухів, які винні часом і в етнічних чистках, і в інших злочинах, в їхніх країнах шанують і шануватимуть як героїв, бо з ними пов'язане саме існування цих країн як незалежних держав. С. Бандера – такий герой для західньої, і в значній мірі і для центральної України. І ніхто його викидати з історії і демітологізувати там не буде. Адже якщо прибрати постаті С. Бандери, Р. Шухевича та інших українських націоналістів, то вийде, що Володимир Путін, Дмитро Медведєв і їхнє оточення мають рацію, вважаючи незалежну Україну якимось „геополітичним непорозумінням" і намагаючись всіма силами повернути її в лоно імперії. Без сумніву, треба чесно вказувати на помилки цих провідників. Але якщо визнати їх всіх неґативними героями історії, то ідеалом малося б визнати вічне збереження колоніяльних імперій, включно з Російською.

Тепер і в самій Україні зберігається розкол з приводу С. Бандери, Р. Шухевича та інших між сходом і заходом. І в національно-культурному відношенні Україна буде єдиною тоді, коли на сході визнають героями С. Бандеру з Р. Шухевичем, а на заході – радянських полководців-українців Миколу Ватутіна і Родіона Малиновського. Але для цього має статися зміна не одного покоління українців.

Переклад з російської мови

Доповідь Є. Чолія про діяльність СКУ

Президент Світового Конґресу Українців Євген Чолій промовляє в Торонто.

ТОРОНТО. – 26 березня президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій мав зустріч з місцевою українською громадою, під час якої виступив з доповіддю про діяльність СКУ та дав прес-конференцію засобам масової інформації. Є. Чолія представив президент Конґресу Українців Канади Павло Ґрод.

Є. Чолій окреслив вироблені СКУ напрямні своєї діяльности в цій каденції, які насамперед полягають у налагодженні ділового партнерства між діаспорою і Україною, зміцненні зв'язків з українськими громадами світу та в розширенні співпраці з міжнародними організаціями. Він звернув увагу на досягнення у підписанні в 2009-2010 роках чотирьох Меморандумів співпраці з Україною стосовно захисту інтересів закордонних українців, підвищення позитивного міжнародного образу України, збереження та популяризації української мови в діяспорі та в Україні, визнання Голодомору 1932-1933 роках в Україні геноцидом українського народу та сприяння у здійсненні евроатлантичних прагнень України.

Президент СКУ відзначив, що з приходом до влади Президента Віктора Януковича, було радикально змінено державну політику України у багатьох важливих напрямках, що зокрема виявилось в ігноруванні Українських Церков, запереченні Голодомору як геноциду українського народу, підписанні Харківської угоди, встановленні пам'ятників Йосифові Сталінові, порушеннях основних прав і свобод в Україні, що СКУ рішуче засудив.

Є. Чолій також розповів про зустріч проводу СКУ з В. Януковичем у червні 2010 року та про зміст переданого під час зустрічі Меморандуму СКУ про важливі питання, що стосуються України та української діяспори. У ньому СКУ заявив про свою позицію щодо тривожних подій в Україні та звернувся з питанням про вияснення офіційного бачення нинішніми владними структурами принципів і засад співпраці з СКУ, у тому числі й щодо вищезгаданих Меморандумів співпраці.

Президент СКУ зауважив, що за дев'ять місяців СКУ не отримав остаточної відповіді на цей Меморандум. Єдиним логічним висновком з цього є те, що нинішні владні структури не бажають продовжувати співпрацю з СКУ на попередніх засадах.

Є. Чолій заявив, що СКУ продовжив дослідження порушень демократії в Україні та засудив їх у ряді своїх звернень, що стосуються переслідування владними структурами України директора музею-меморіялу „Тюрма на Лонцького" і політичних опонентів, змін до закону про вибори в Україні та заборони проведення в Києві віч підприємців. СКУ також закликав припинити наступ на українську мову та вищу освіту в Україні у своїх зверненнях відносно законопроєктів про реґіональні мови і мови меншин та про вищу освіту.

Далі Є. Чолій поінформував про прийняття курсу СКУ на розширення співпраці з міжнародними організаціями та урядами країн проживання української діяспори у питаннях збереження української державности і демократичних надбань та захисту людських і національних прав українців незалежно від місця їхнього проживання.

Згідно з цим курсом президент СКУ у грудні 2010 року мав офіційну візиту до Організації з безпеки і співробітництва в Европі та до Европейського Парляменту, а в березні цього року взяв участь у XVI засіданні Комітету парляментського співробітництва „ЕС-Україна", зустрівся з високопосадовцями Европейського Парляменту та ОБСЕ. Це дало йому нагоду звернути увагу на ряд питань, що стосуються евроінтеґрації України, порушень основних прав і свобод в Україні, а також намірів російської влади ліквідувати дві українські громадські організації в Росії – Федеральну національно-культурну автономію українців Росії і Об'єднання українців Росії, припинити діяльність Бібліотеки української літератури в Москві.

Президент СКУ також поінформував про зустрічі з високопосадовцями Хорватії та Польщі, розповів про допомогу українцям Польщі з підготування апеляції до Европейського суду в справі „Акції Вісла" та в сприянні поверненню у їхню власність Народного дому в Перемишлі.

Світовий Конґрес Українців

КІУС вшанував мецената д-ра Марію Фішер-Слиж

ТОРОНТО. – Канадський Інститут Українських Студій (КІУС) 27 березня вшанував д-ра Марія Фішер-Слиж, спонзора видання творів Михайла Грушевського. Вшанування відбулося під час презентації щойно виданого тому „Історії України-Руси" М. Грушевського – „Козацька доба, 1654-1657", том 9, книга 2, частина 2.

Понад 140 осіб зібралося на цій урочистій події, щоб віддати шану відомій меценатці, яка підтримала чисельні освітні, релігійні, культурні й суспільні ініціятиви в Канаді й Україні.

Ведучим вечора був д-р Франко Сисин, директор Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика при Канадському інституті українських студій Альбертського університету та головний редактор проєкту англомовного видання „Історії України-Руси" М. Грушевського.

Після благословіння від о. Михайла Лози з Української католицької церкви св. Йосифа (Оквіл) були зачитані листи-подяки від о. д-ра Бориса Ґудзяка, ректора Українського Католицького Університету (Львів), та професора Івана Мигула, ректора Українського Вільного Університету (Мюнхен).

Були зачитані привітання й від інших організацій, які завдячують щедрій підтримці д-ру Фішер-Слиж: Канадської фундації українських студій, Батуринського проєкту КІУСу, видавців „Літопису УПА" та Канадських приятелів України.

Д-р Дарія Даревич, голова Наукового товариства ім. Шевченка в Канаді, співорганізатора події, вручила д-рові М. Фішер-Слиж грамоту почесного члена товариства. Надя Яцик, президент Освітньої фундації ім. Петра Яцика, подякувала д-рові М. Фішер-Слиж за підтримку українських студій та

Д-р Марія Фішер-Слиж і видавнича група.

проєкту видання „Історії України" М. Грушевського.

Д-р Люба Комар привітала д-ра М. Фішер-Слиж від імені Українського лікарського товариства та Пласту.

Племінниця д-ра М. Фішер-Слиж д-р Ольга (Ока) Грицак та її брат Володимир Слиж з Ню-Йорку привітали родичку від імені всієї родини, дехто з якої був присутній на вечорі.

Перекладач тому Марта Олійник з Монреалю розповіла про його науковий вплив та завдання англомовного перекладу. Д-р Марко Роберт Стех, директор Видавництва КІУС та керівник проєкту М. Грушевського, розповів про високий рівень професійних кваліфікацій учасників проєкту та громадську підтримку для розповсюдження „Історії України" в науковому світі в час значних скорочень бюджету.

Д-р Ф. Сисин розповів про жертводавців, які уможливили здійснення проєкту М. Грушевського, починаючи з добродія-засновника Центру св. п. Петра Яцика аж до Едварда Бродацького з Великобританії, кошти з маєтку якого підтримали публікацію нового тому.

Говорячи про наукову працю над останнім томом, д-р Ф. Сисин відзначив внесок редактора-консультанта київського історика Ярослава Федорука та старшого редактора Видавництва КІУС Мирослава Юркевича. Він також вказав на вагоме значення книги для розширення наукового дискурсу стосовно теми дипломатичних стусунків Богдана Хмельницького після Переяславської угоди та переговорів з іншими державами.

Д-р Ф. Сисин висловив слова вдячности д-рові М. Фішер-Слиж

Д-р Франко Сисин презентує останній том праці Михайла Грушевського.

за її щедрі пожертви на проєкт М. Грушевського.

Останнє видання, що присвячене пам'яті її батьків, д-ра Адольфа та Ольги Слиж, – це перший із двох томів, які вона спонзорує. Разом з членами видавничої групи він подарував д-рові М. Фішер-Слиж примірник нової публікації.

Том 9, книгу 2, частину 2 „Історії України" можна придбати у твердій палітурці за 119.95 дол. (плюс податок і поштові витрати; поза межами Канади ціни в долярах США).

Ціна передплати повного видання „Історії України" – 1,100 дол., а томи 7-10 (у шести книгах), які складають „Історію української козаччини", можна замовити за 600 дол.

Передплативши „Історію", відразу отримаєте томи 1, 7, 8, 9 (кн. 1), 9 (кн. 2, ч. 1) і 9 (кн. 2, ч. 2), а наступні томи – після їхньої публікації.

Замовлення можна зробити через захищену електронну систему Видавництва КІУС за адресою http://www.ciuspress.com або зв'язавшись безпосередньо з видавництвом: CIUS Press, 430 Pembina Hall, University of Alberta, Edmonton, AB, Canada T6G 2H8; tel. (780) 492-2973; fax: (780) 492-4967; e-mail: cius@ualberta.ca.

КІУС

SUMMER CAMPS AT SOYUZIVKA!

Tennis Camp

Session: 6/26-7/7
$735 UNA member
$785 non UNA member
Kicks off the summer with 12 days of intensive tennis instruction and competitive play, for boys and girls ages 10-18. Attendance will be limited to 45 students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. **Under the direction of George Sawchak.**

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Academy Workshop

Session July 3-16
Fee $950 UNA member
$1,000 non UNA member
A vigorous 2-week dance training for more intermediate and advanced dancers ages 16 and up under the direction of the Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Foundation, culminating with performances on stage at our Cultural Festival Weekend.
Additional information http://www.syzokryli.com.

Tabir Ptashat

Session 1: 6/26-7/2
Session 2: 7/3-7/9
Ukrainian Plast Tabir for children ages 4-6 accompanied by their parents.
To register your child, please watch for registration forms appearing in the Svoboda and The Ukrainian Weekly in March and April, or for further information, please contact **Neonila Sochan at (973) 984-7456.**

Discovery Camp

7/17-7/23
$425 UNA member
$475 non UNA member
Calling all nature lovers for this sleepover program filled with outdoor crafts, hiking, swimming, organized sports & games, bonfires, songs and much more. Room, board, 24-hour supervision and a lifetime of memories are included! **Ages 8-15**

Ukrainian Heritage Day Camp

Session 1: 7/17-7/22 • Session 2: 7/24-29
$225 per child staying on premises
$275 per child staying off premises
A returning favorite, in the form of a day camp. Children ages 4-8 will be exposed to Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, crafts and games. Children will walk away with an expanded knowledge of Ukrainian folk culture and language as well as new, lasting friendships with other children of Ukrainian heritage. Price includes kid's lunch and t-shirt, and unless noted, is based on in-house occupancy of parent/guardian.

Chornomorska Sitch Sports School

Session 1: 7/24-7/30 • Session 2: 7/31-8/6
Weekly rate overnight stay $425
Daily commuter for the week $225
42nd Annual sports camp run by the Ukrainian Athletic-Educational Association "Chornomorska Sitch", for children ages 6-17. This camp will focus on soccer, tennis, volleyball and swimming, and is perfect for any sports enthusiast.
Please contact Marika Bokalo at (908) 851–0617, or email sportsschool@chornomorskasitch.org, for application and additional information.

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Camp

Session 1: 7/24-8/6 • Session 2: 8/7-8/20
$1,050 UNA member
$1,100 non UNA member
Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky), this camp is for ages 8-16, and offers expert instruction for beginning, intermediate and advanced students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. Each camp ends with a grand recital.
Attendance will be limited to 60 students

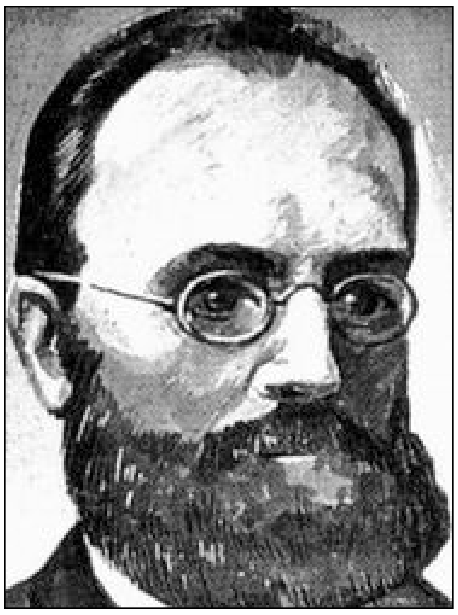
Soyuzivka
for all seasons

UNA Estate Soyuzivka • PO Box 529 • Kerhonkson, NY 12446

For applications or additional information please contact Soyuzivka at 845-626-5641 or check our website at www.soyuzivka.com

ПОСТАТІ

Чарівний меч Володимира Ястребова

Володимир Ястребов

КІРОВОГРАД. – У радянські часи ім'я українського історика, етнографа, археолога і педагога Володимира Ястребова (1855-1899) припало пилом, здавалося, назавжди. Нововідкривачем цього імені на Кіровоградщині стало видання „Єлисавет" – додаток до обласної газети „Народне слово". З ініціятиви літературознавця Володимира Панченка було засновано обласну краєзнавчу премію ім. В. Ястребова. Це був логічний крок у контексті проведеної у жовтні 1993 року Міжнародної наукової конференції „Центральна Україна як історико-культурний феномен".

В. Ястребов першим у цьому краї започаткував серйозні етнографічні та археологічні дослідження. Провінційний учений, страждаючи від примітивного оточення, не був провінціялом за своїм світобаченням: вивчав старожитності не для того, щоб відгородитися від іншого, ширшого світу, а для того, щоб той поважав світ і українців. Учений народився на Волзі, а став діяльним українським патріотом.

В. Ястребов вчився у Самарській гімназії, потім у Новоросійському університеті в Одесі, після чого прибув до Єлисаветґраду, де освоїв архіви місцевих церков та колишньої фортеці, що дало матеріял для багатьох його праць. Найголовніша з них – „Матеріяли з етнографії Новоросійського краю" в двох частинах („Марновірства і звичаї" та „Леґенди, казки і оповідання") вийшла друком майже через 20 років перебування автора в степовій Україні – у 1894 році.

В. Ястребов викладав в земському реальному училищі, яким керував Михайло Завадський. З училища вийшло багато видатних учених і творчих особистостей.

Збираючи спогади про запорозьких козаків (саме у цих краях були їхні зимівники, зокрема й леґендарного Максима Залізняка), В. Ястребов відзначав, що вже на той час зміліла народна пам'ять про минуле рідного краю, набула поширення примітивна культура, яка цілком влаштовувала тодішніх державців.

Тому кожне свідчення, зафіксоване В. Ястребовим, має неперевершену цінність. Тим більше дивно, що досі в Кіровограді не спромоглися видати його праць (правда, коштом обласної влади вийшла книга „З іменем Володимира Ястребова", яка представила дві статті про вченого, збірник його бібліографії та біографії лавреатів нагороди його імені – упорядник Станіслав Янчуков). Частина праць перебуває у сховищах обласного краєзнавчого музею, але там чомусь, як свідчить краєзнавець і етнолог Олександер Босий, їх просто не можуть знайти.

В училищі В. Ястребов створив музей старожитностей, колекція якого була однією з найкращих у Російській імперії. Про її рівень свідчить хоча б те, що один з експонатів – бронзову ручку у вигляді медузи, археологічна комісія, узявши експонат на перегляд, забрала до Ермітажу як рідкісну і в науковому пляні цінну річ. В. Ястребов дуже переживав з цього приводу. На жаль, після його смерти більшість експонатів розкрали, хоча частина їх стала основою нинішнього обласного краєзнавчого музею, принаймні дві кам'яні баби, які нині стоять біля входу – з колекції В. Ястребова.

Учений залишив поважне ставлення до української мови. У 1895 році, пишучи до Миколи Сумцова про талановитого хлопця-українця, який зібрав велику кількість народних віршів, В. Ястребов з сумом констатував, що опублікувати зібране українською мовою в Російській імперії неможливо. „Невже і мені, кацапові, шукати притулку в Галіції? Що робити?!", – з розпачем запитував він.

Він їздив з учнями на розкопки Херсонеса, досліджував могили-кургани в Компаніївських степах. В училищі виходив „Педагогічний вісник", одним з найактивніших авторів якого був В. Ястребов.

Життєвий подвиг В. Ястребова, безперечно, приклад для нинішніх краєзнавців. Проблема у тому, що частина з них воліє розглядати історію краю з року заснування фортеці св. Єлисавети. Експозиція обласного краєзнавчого музею підпорядкована саме такій дивній для справжнього наукового підходу установці. У місті немає етнографічного музею, а експонатів для нього – більш ніж достатньо. Тільки трипільської кераміки тут більше, ніж деінде.

В. Ястребов був одним з небагатьох учених, які не тільки документовували свої знахідки, а й емоційно коментували їх. Працюючи над знайденим у Компаніївських могилах, він писав: „Можливо, тут ми маємо перші екземпляри, що належать загубленим, маловідомим племенам; можливо, вони кинуть промінь світла у темну передранкову пору давньої, рідної нам Русі; встануть із надр землі ці тисячолітні багатирі, свідки сивої давнини і самі дадуть нам відповідь, звідки вони прийшли, чи не родичі вони скітам, покажуть нам свій чарівний меч, котрим нищили поганих, відкриють нам духовний скарб, цінніший від куп золота та срібла".

Цей чарівний меч, який утверджує нас на своїй землі, все життя шукав В. Ястребов.

Світлана Орел

Шевченківські свята відбулися в Каліфорнії

Учасники Шевченківського свята в Сакраменто, Каліфорнія, співають „Заповіт".

САКРАМЕНТО. – Шевченківське свято відбулося 20 березня у великій залі Пресбітеріянської церкви в Розевілі. Потурбувалася про приміщення для вечора голова Товариства збереження української спадщини д-р Любов Йова. Заля була прибрана українськими вишивками, рушниками, квітами. У центрі – портрет Кобзаря.

Вечір відкрила вступним словом Л. Йова. Організатор щорічних Шевченківських свят у Сакраменто Оля Г. Олійник підготувала замість доповіді листівки для кожного учасника вечора про пляни святкування 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка.

Концерт розпочав Український молодіжний театр. Це був дебют новоствореного колективу під керівництвом Оксани Ситницької – викладача вокалу в Сакраменто, оперної співачки в театрах Америки. За власним сценарієм вонна здійснила постановку про жіночу долю в творах Т. Шевченка. Прекрасно впоралися з ролями Тополі Елла Єсипчук, Причинної – Світлана Заньковська, циган – Артур Букатар, Александру Робул та Леся Павлоська.

Чудово звучав хор – сопрано Лілія Рябчевська, Люда Козлова, Світлана Заньковська, Е. Єсипчук, альти – Катерина Козлова, Галина Лорчак, тенори і баси – Олександер Паріпа, Михайло Піженко, Сергій Воробець, музичний супровід на бандурі – О. Олійник. Талановито зіграла складну драматичну ролю Бідної Насті О. Ситницька.

Надхненно звучали рядки з творів Кобзаря у виконанні Ореста Кузя та Андрія Кріштафовича.

Друге відділення концерту розпочалося з вітального слова Генерального консула в Сан Франциско Сергія Альошина.

Продовжили програму наймолодші учасники вечора. Сестрички Меланія та Ксенія Кузі, Софійка і Христинка Шевчики, Марія Грабовська деклямували напам'ять вірші поета. Софійка Соколович заспівала „Садок вишневий коло хати" під власний супровід скрипки, бандуристи Ангеліна та Діяна Сущики, Микола Настин під керівництвом О. Олійник виконали „Тече вода із-за гаю", а деклямувала під звуки бандури С. Шевчик.

У вечорі взяв участь Володимир Савенко, в минулому співак опери, який майстерно виконав „Зоре моя вечірняя".

Участь у вечорі взяло подружжя з Сан-Франциско – Оксана і Святослав Стуси, які дуетом виконали відому народну пісню на слова Т. Шевченка „Вітер з гаєм розмовляє", а С. Стус – маловідому пісню „Виїхав Гонта".

Ансамбль „Коляда", яким керує А. Кріштафович, у складі О. і С. Стусів, Г. Лорчак, Ольги Трофимлюк, Андрія Левченка, Катерини Бобер, Наталії Рибій та А. Кріштафовича виконав три українських народні пісні „Ой, чого ти почорніло, зеленеє поле", „Встає хмара з-за лиману" і „Ой, крикнули сірі гуси".

Виступи дітей та дорослих супроводжувалися показом прозірок – краєвидів та сцен з побуту України Шевченківських часів, які доповнювали музика та поезії, які підготувала О. Олійник.

На закінчення всі присутні заспівали безсмертний Шевченків „Заповіт".

До вечора вперше в Сакраменто була влаштована виставка творів художньої студії Маргарити Чаплінської „Україна очима дітей". Керівник студії представила кілька своїх робіт та малюнки вихованців студії на українську тематику. Присутні оглянули твори Тетяни Барз, Максима Велигана, М. Грабовської, Анастасії, Данила та Юрія Коханих, К. і М. Кузів, Марка Левченка, С. Шевчик.

Ірина Гелетюк

САН-ФРАНЦИСКО. – 26 березня відбулося чергове Шевченківське свято у затишній Українській православній церкві. Програма була складена з двох відділів. Хор „Трембіта" під керуванням Джорджа Паверса та акомпаніямент бандуристів розпочав концерт „Заповітом" Кобзаря, а далі чергувалися поезії з музикою.

Виступали діти і дорослі, серед них, гість з України, молодий професор Львівського університету Тарас Шміґер, який виголосив доповідь, Генеральний консул України Сергій Альошин, діти і вчителі Української суботньої школи Сан-Франциско з постановкою поеми „Тополя", професійні оперні співачки Іванна Таратула і Оксана Ситницька, вокальний ансамбль „Коляда".

Ансамбль бандуристів у складі Олі Г. Олійник (керівник), Андрія Данилишина, Миколи Настина, Романа, Олесі, Марка та Софії Рітачок, Оксани Ситницької та Оксани Стус виконав з хором „Трембіта" Шевченківські „Думи мої".

Під час перерви оглянули виставку Художньої студії Маргарити Чаплінської та українські сувеніри Оленки Настиної.

Про організацію концерту потурбувалася Марія Черепенко з допомогою Жені Назарук та багатьох добровольців.

Марта Оленюк

Північно-Каліфорнійський ансамбль бандуристів у складі Олі Олійник, Миколи Настина, Оксани Ситницької, Олесі, Романа, Марка та Софії Рітачок, Оксани Стус та Андрія Данилишина у Сан Франциско на Шевченківському вечорі.

УВУ відзначає своє 90-ліття

Княжий дар для бібліотеки УВУ

МЮНХЕН. – Бібліотека Українського Вільного Університету (УВУ) є однією з найважливіших українських культурних цінностей в Європі. Ще у 1991 році окрема комісія Міністерства внутрішніх справ Німеччини визнала цю бібліотеку найважливішим джерелом україністики в німецькомовному світі.

У бібліотеці є рідкісні бібліофільні видання. Бібліотека також зберігає найповнішу в світі колекцію так званої „таборової преси" – періодики, яка була видана в таборах переміщених осіб після Другої світової війни.

Ряд інституцій і приватних осіб постійно допомагають розбудовувати цю твердиню української культури і науки. Найважливішою допомогою є щорічна дотація Фундації УВУ у США. Другим важливим джерелом надходжень є дари авторів або любителів книг.

З нагоди 90-ліття УВУ проф. д-р Богдан Осадчук – політолог, випускник УВУ, колишній проректор і декан університету зробив княжий дар, а саме нотаріяльно заповів УВУ свою приватну бібліотеку.

Бібліотека Б. Осадчука у Берліні нараховує 30 тис. томів україністики та споріднених з нею наук. Дар Б. Осадчука – це визнання здобутків УВУ за 90-літній період його існування.

Наука европейського рівня

Український Вільний Університет цього року відзначає 90-ліття своєї безперервної педагогічної, науково-дослідної і видавничої діяльности. рішучу позитивну відповідь. УВУ – це єдиний університет поза межами України, який провадить усю свою педагогічну і адміністративну працю українською мовою. Вільне володіння українською мовою є однією з основних передумов для прийняття на студії та елементом зв'язку і поєднання для викладачів та студентів з України і діяспори, а також для чужоземних студентів.

Цю передумову схвалило Баварське міністерство науки, наукових дослідів і мистецтва, яке відповідає у високошкільній структурі Німеччини за університети з осідком у Баварії. УВУ є українським університетом, діяльність якого є затверджена Баварським урядом на основі німецького і баварського законів про вищу освіту. Згадане міністерство завіряє кожен диплом УВУ і здійснює безпосередній нагляд за працею університету в рамках широкої академічної свободи. Цим самим УВУ є рівноправним партнером усіх німецьких університетів, а відтак усіх університетів Европейського союзу та світу.

Ролю УВУ як провідного і єдиного визнаного чужинцями українського академічного осередку в ЕС підкреслюють його спільні заходи та участь його представників в чужинецьких наукових конґресах.

Минулого року університет влаштував, спільно з Історичним коледжем Мюнхенського університету та Центром ім. Петра Яцика, дводенну міжнародну конференцію про ролю релігії і секуляризацію на українському культурному просторі в XIX і XX ст., а зараз готує спільний захід з Баварською академією наук. Усі імпрези УВУ радо відвідують представники німецьких і австрійських університетів.

УВУ також виконує ролю провідного культурного центру, організовує концерти українських виконавців, зокрема – відомого піяніста-віртуоза Олександра Козаренка.

Пресове бюро УВУ

Зустрілося православне духовенство

Єпископ Даниїл та духовенство Чикаґзького деканату Української Православної Церкви в США 13 квітня у Свято-Троїцькій українській православній церкві на річній постовій деканатській зустрічі, на якій вони молилися разом, мали спільну трапезу, та обговорювали парафіяльне життя багатьох парафій деканату.

У Чикаґо приймали гостей з України

На зустрічі в Чикаґо промовляє о. Тарас Барщевський.

ЧИКАҐО. – Від 4 до 11 квітня у місті перебував професор Українського Католицького Університету о. Тарас Барщевський, який прибув з України на запрошення пароха о. крилошанина Олега Кривокульського, щоб в часі Великого посту провести з вірними парафії свв. Володимира й Ольги духовні вправи – поділитися з ними роздумами про місце Церкви в нашому житті та розглянути засади й принципи Христової науки, які повинні бути нормою в нашому щоденному християнському житті.

Прицерковне Братства св. Андрея при парафії свв. Володимира і Ольги організувало зустріч о. Т. Барщевського з парафіянами, на якій він зробив доповідь „Релігійна ситуація в Україні і наша Церква". Ведучим на устрічі був голова Братства Лука Костелина.

10 квітня Ілинойський Відділ Українського Конґресового Комітету Америки мав зустріч у Культурному осередку з письмеником і журналістом з Дніпропетровська Фіделем Сухоносом, автором близько 30 книг та колективних збірників. Ф. Сухоніс – шефредактор журналу „Бористен".

Ф. Сухоніс подарував голові місцевого відділу УККА д-рові Олесеві Стрільчукові свою книжку про Голодомор.

Лука Костелина

Під час зустрічі з о. Тарасом Барщевським і Фіделем Сухоносом у парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо.

Пікнік Товариства української мови

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – Річний пікнік для членів і прихильників Товариства української мови (ТУМ) відбувся 6 квітня з участю 35 осіб. Голова ТУМ Віра Боднарук попросила хвилинною мовчанкою вшанувати померлих членів ТУМ в минулому році: Софію Барусевич, Анну Мотику та д-ра Богдана Ткачука. Опісля вона подала звіт праці за 2010 рік, вичисливши області „Просвіти", яким було вислано фінансову допомогу на видання українських книжок, журналів, газет.

Стан членства та річний фінансовий звіт подав організаційний референт ТУМ д-р Богдан Боднарук. Він склав особливу подяку меценатам ТУМ: Фундації „Спадщина" (Чикаґо, д-р Юліян Куляс) , Фундації „Самопоміч" (Чикаґо, Ореста Фединяк), Фундації родини Демус (Андрій Демус), Ларисі Стахнів, Нелі і Богданові Лехманам, д-рові Петрові Поповичеві, В'ячеславові Цетенкові, Вірі і Богданові Боднарукам. Без їхньої шляхетної допомоги не можна було б виконати наміченої праці.

Як і в минулі роки, ТУМ присвячував особливу увагу осередкам в південних і східніх областях України. В минулому році було вислано фінансову допомогу до Києва („Слово Просвіти"), Харкова („Журавлик"), Луганська („Бахмутський шлях"), Донецька, Севастополя, Хмельницького, Чернігова, Рівного.

ТУМ також надавав стипендії для студентів україністики, які походять з бідних родин. Стипендії було надано студентам Острозької академії та студентам з різних областей України через видавництво „Смолоскип", які студіюють в Києві і Львові.

Члени ТУМ брали активну участь в імпрезах – „Українські дні" (Чикаґо), День Союзянки (Чикаґо), відзначення річниці Голодомору, Святі Злуки, святі Тараса Шевченка та в базарі в Осередку в Норт-Порті. ТУМ організував успішну зустріч з представниками Острозької академії на чолі з ректором Ігорем Пасічником в грудні 2010 року.

Після звіту праці було висвітлено прозірки з зустрічей в минулі роки з просвітянами майже всіх областей України.

Присутні щиро відгукнулися пожертвами на дальшу працю ТУМ. Вони мали нагоду оглянути деякі книжки, журнали і газети, видані різними осередками „Просвіти", які отримували допомогу від ТУМ.

Члени ТУМ спілкувалися з своїми знайомими і друзями при полуденку-пікніку, який приготували Слава і Роман Малюки, а солодке й закуски подарували Галя Лісничя, Ненсі Возна, Одарка Горбачевська, Маруся Гайова, Тамара Веремієнко, Галя Король, Оля Татарко і Анна Гомик.

Члени Товариства української мови на пікніку в Норт-Порті, Фльорида.

Презентовано відеоспогади ветерана УПА Івана Терлецького

КИЇВ. – 21 березня в домівці Спілки Української Молоді було презентовано документальну кінострічку „Спогади підпільника Івана Терлецького“ про боротьбу ветерана Української Повстанської Армії за незалежність України.

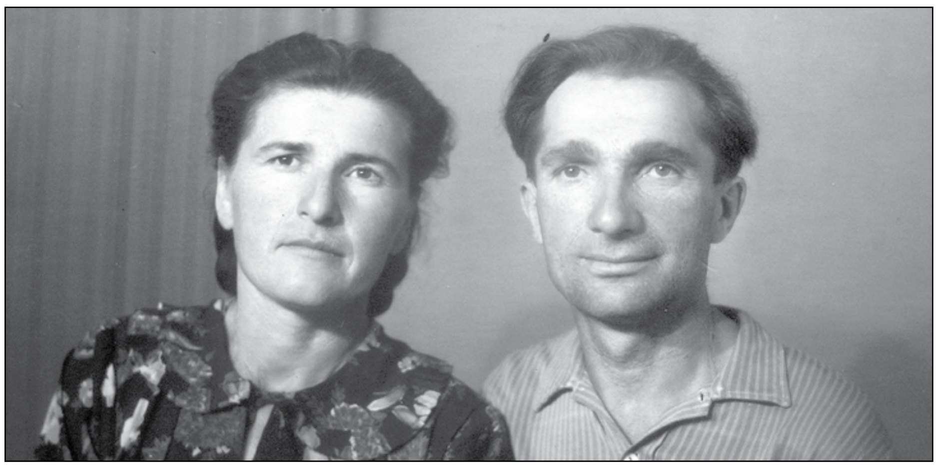
І. Терлецький народився 27 лютого 1923 року у селі Лібухова на Львівщині, опинився у лавах УПА у 1944 році, заарештований органами НКВД у 1946 році. 10 років відбував покарання у радянських таборах, жив на засланні і лише у 1970-их роках повернувся в Україну, оселився у передмісті Херсону.

Відеоспогади І. Терлецького зфільмовані коштом та зусиллями благодійної ініціятиви „Героїка“ в рамках проєкту „Спогади ветеранів УПА“.

Павло Подобєд

Іван Терлецький в однострої воїна Української Повстанської Армії. 2011 рік.

Ірина та Іван Терлецькі після його звільнення з концентраційного табору.

Доповідь про Віктора Курмановича

КИЇВ. – 14 квітня відбулися щомісячні збори Київського міського відділу Організації Українських Націоналістів (державників). Збори заслухали доповідь про визначного військовика і організатора, члена Проводу Українських Націоналістів з часів створення ОУН, генерала Віктора Курмановича, з якою виступив Богдан Яремчишин. Він зробив цікавий екскурс в історію рідного села В. Курмановича – Великої Вільшаниці, Золочівського повіту Львівщини.

З постанням Західньо-Української Народної Республіки полковник В. Курманович став командиром групи „Північ“, очоливши північне крило українсько-польського фронту.

Згодом його підвищили у званні до генерала-чотаря і призначили начальником штабу Української Галицької Армії (УГА), а потім – військовим міністром. Після відступу УГА за Збруч В. Курманович став заступником начальника штабу Головного отамана Української Народної Республіки Симона Петлюри.

Після поразки визвольних змагань був інтернований в Чехословаччині.

В еміґрації В. Курманович жив в Австрії, був активним учасником українського громадського життя, займався вишколом молоді, даючи їй основні знання з військової справи.

Заарештований НКВД у Відні навесні 1945 року. В. Курманович загинув в жовтні того ж року в Одеській в’язниці.

Віктор Курманович

Виступ Б. Яремчишина доповнив голова Центрального проводу ОУН (д) Павло Дорожинський, який особисто знав багатьох соратників генерала В. Курмановича.

Учасники зборів також детально обговорили політичну ситуацію в Україні і в світі.

Прес-служба ОУН (д)

СПОРТ

Успішні виступи з копаного м’яча

„Чорноморська Січ“ – „Сакерповст“	**2:1**
„Чорноморська Січ“ – „Вісла“, СК Ґарфілд	**4:2**

Успішно розпочала другу половину сезону перша дружина копаного м’яча „Чорноморської Січі“. 3 квітня „січовики“ після зимової перерви провели перші змагання з сильним суперником „Сакерповст“, який в показнику табелі ігор, маючи досі здобутих 21 точку, займає друге місце.

В перших змаганнях, що відбулися восени, „січовики“ зазнали поразки вислідом 1:3. В цій зустрічі українські футболісти в більшості володіли ініціятивою і заслужено перемогли вислідом 2:1. Переможні ґолі здобули Дмитро Терещук (2) і Петро Касіяненко.

10 квітня „січовики“ провели другі змагання, цим разом з польським клюбом „Вісла“ з Ґарфілду, Ню-Джерзі. В цій зустрічі вони домінували в грі і здобули перемогу з вислідом 4:2. Справжнім героєм цих змагань став Анатолій Сен, який забив усі чотири ґолі.

В складі „Ч. Січі“ добре грали тренер Андрій Панас, Андрій Кудрик, Андрій Мандзій, Марко Гординський, П. Касіяненко, Степан Колодій, Лесик Миськів, Данило Левицький, Роман Табачук, Микола Куцина, А. Сен та воротар Олександер МакДоналд. Провідник дружини – Микола Гординський, другий тренер – Гриць Серґіїв.

Успішно започаткували другу половину сезону юнацькі дружини „Ч. Січі“. 16-річні минулорічні чемпіони провели першу зустріч за Чашу юнаків Ню-Джерзі з сильною дружиною з Прінстону, яку перемогли вислідом 2:1. 14-річні гравці провели дві ліґові зустрічі і перемогли „Лін Страйкерс“ – 5:2 та „Спарта Селтікс“ – 2:1. Тренером цієї дружини є Матей Дилені.

13-річні гравці у двох змаганнях теж перемогли команди „Бріджвотер Юнайтед“ – 2:1 і „Вест Мілфорд Драґонс“ – 4:3. Тренером і провідником дружини є Теодор Боднар.

Омелян Твардовський

ЗУАДК допомагає інвалідам

Люди з вадами зору електровироби виготовляють навпомацки.

Василь Зубач показує авдіокниги, придбані за гроші допомоги.

ЧЕРКАСИ. – Голова правління територіяльної первинної організації Українського товариства сліпих (УТОС) Наталія Ромащенко вже 19 років опікується 362 інвалідами по зору з Смілянського, Кам’янського і Городищенського районів. Минулого літа вони отримали чотири тонни гуманітарного одягу, який прислав Злучений Український Американський Допомоговий комітет (ЗУАДК), президентом якого є д-р Лариса Кий.

Недавно ЗУАДК виділив 500 дол. родині Лариси Марчук з Черкас, яку спіткало горе: незрячими є дві її доньки і онука. Ця допомога врятувала родину від голоду. Соціяльна допомога інвалідові по зору в Україні складає 1,100 грн., а тим, хто втратив зір через травму, виплачують трудову пенсію – 750-800 грн.

Голова Черкаського обласного управління інвалідів по зору УТОС Василь Зубач розповів: „Ми отримали від ЗУАДК 1,000 дол. На ці гроші ми закупили дуже потрібну художню літературу на компакт-дисках (книги озвучили відомі актори) і папір для писання за системою Брайля“.

В. Зубач розповів про те, як живуть незрячі Черкаської області, а їх майже 2,300 осіб: „Незрячі не можуть дозволити собі мати собаку-поводиря. Її треба годувати, тож вони воліють краще купити м’яса дитині, ніж для чотириногого друга. Проблеми є з отриманням тростин, годинників для сліпих, тефлоприладів (маґнетофонів для прослуховування касет або дисків з художньою літературою). Управління соціяльного захисту, яке має видавати ці необхідні інвалідам речі, як і мобільні телефони, посилається на відсутність грошей у бюджеті. Тому такою важливою є допомога благодійників“.

В. Зубач домігся створення в Черкасах служби супроводу. Через центр зайнятости було знайдено п’ять безробітних, які погодилися супроводжувати інвалідів у лікарні, державні установи. За це центр зайнятости платитиме їм невелику платню.

Незважаючи на каліцтво, окремі інваліди навчаються у вищих навчальних закладах, зокрема в Черкаському національному університеті ім. Богдана Хмельницького.

Папір для студентів В. Зубач придбав за допомогу з-за океану. У навчально-виробничому підприємстві УТОС працюють 100 інвалідів, але їхня продукція – патрони для лямп розжарювання, розетки, прищепки, кришки для консервації – не витримує конкуренції з виробами українських підприємців.

Дітей з вадами слуху теж порадував підтримкою ЗУАДК – подарував 1,000 дол., за які директор Черкаського навчально-виховного об’єднання „Дошкільний навчальний заклад – спеціяльна загальноосвітня школа” Ірина Зганяйко придбала дві швейні машинки. Її єдиний син теж не чує і навчався у цій же школі.

І. Зганяйко розповідає, що мова викладання у школі – державна, українська. Жестова мова – це додатковий засіб спілкування.

Діти, які тут навчаються, не лише погано чують. 70 відс. з них мають ще й ускладнені вади, приміром, церебральний параліч, дехто недобачає, трапляється розумова відсталість. Але їм тут добре, затишно.

Діти дякують Л. Кий і ЗУАДК за допомогу.

Олександер Вівчарик

Виховательки і діти біля подарованих швейних машинок.

Діти з вадами слуху радіють допомозі Злученого Українського Американського Допомогового комітету, *Фото: Олександер Вівчарик*

Ділова розмова про туризм

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 31 березня відбувся круглий стіл „Туристично-екскурсійний потенціял Бережанщини“, учасники якого відвідали старовинний замок Синявських, де відбулася театралізована вистава за однією з хвилюючих легенд, у якій виступили вихованці Будинку творчости школярів (гурток „Взори“).

Основна частина розмови відбулася у залі кав’ярні „Стара фортеця“. У ході її було наголошено, що бережанська земля багата на історико-архітектурні пам’ятки, храми, прославлена іменами Маркіяна Шашкевича, Богдана Лепкого, Андрія Чайковського, Дениса Січинського, Олени Кульчицької та багатьох інших.

Порушувались й проблеми, що гальмують розвиток туризму – стан доріг, недостатня кількість готелів, вказівників при автотрасах.

Учасники круглого столу мали можливість побачити красу краю на екскурсіях. У центрі міста вони оглянули ратушу, церкву Пресвятої Трійці, Вірменську церкву, костел свв. Петра і Павла, старовинні будинки; в урочищі Монастирок та в Жукові побували в музеї родини Лепких, а також у садибі „Мальви“ родини Постоланів.

Тетяна Будар

Учасники круглого столу біля Бережанського замку. *Фото: Тетяна Будар*

У Холодному Яру вшанували повстанців 1920 року

МЕЛЬНИКИ, Черкаська область. – Ось уже 16 років поспіль історичний клюб „Холодний Яр", президентом якого є відомий письменник і громадський діяч Роман Коваль, вшановує в Холодному Яру, що на Черкащині, повстанців, які боролися за вільну Україну. 17 квітня тут було понад 5,000 українців з усіх областей держави.

Не брав участи у святі Володимир Сапа – благодійник, керівник Черкаської фірми „Мехбуд", який спонзорував спорудження пам'ятників у Мельниках, видання книги Юрія Горліс-Горського. Нова влада його ув'язнила. 10 березня В. Сапу з вязниці звільнили, але, попри прохання Р. Коваля і народного депутата України Тараса Стецькова, поїхати до Холодного Яру не дозволили.

„Ми багато заплатили за те, щоб бути суверенною державою", – сказав у Холодному Яру Віктор Ющенко. Фото: Олександр Вівчарик

Квіти – до пам'ятника холодноярцям.

Основні заходи, як завжди, відбулися в селі Мельники Чигиринського району, біля пам'ятників холодноярцям і авторові роману „Холодний Яр" Ю. Горліс-Горському, а також – на могилі Головного отамана повстанців Василя Чучупаки, який 12 квітня 1920 року загинув у бою з більшовицькими окупантами.

Саме до роковин його загибелі збираються щороку усі, кому не чужа Україна і її трагічна історія. Попередній Президент України Віктор Ющенко теж був цього разу в Холодному Яру і наголосив у своєму виступі, що такі місця – це не місця поразок, як дехто думає, а місця боїв війни за Незалежність, яку ми виграли в 1991 році.

А провідник Всеукраїнського громадського об'єднання „Свобода" Олег Тягнибок заявив: „Вітер з Холодного Яру повинен підняти українців на боротьбу за соціяльну і національну справедливість. Ми повинні справу Холодного Яру довести до кінця".

Було вручено народну Шевченківську премію письменникові Василеві Шклярeві за роман про одного з героїв Холодного Яру – отамана „Чорного Ворона". На цю нагороду люди по всій Україні зібрали понад 250 тис. грн.

Відбулась реконструкція бою повстанців з більшовиками. Червоний загін грабував українських селян, але наспіли повстанці і знищили окупантів. Це була перша реконструкція бою за всі роки вшанувань пам'яті В. Чучупаки і його бойових побратимів. Допоміг отаман Вільного козацтва Холодного Яру Олег Островський, який пожертвував на реконструкцію бою 50 тис. грн.

А закінчилося величне дійство закладенням першого каменю фундаменту майбутнього „Музею Холодного Яру" на хуторі Буда і освяченням зброї новітніх козаків та всенародним поминальним обідом біля Гайдамацького ставу.

Олександр Вівчарик

Реконструкція бою: повстанці у засідці.

Василь Шкляр зустрівся з читачами

ЧЕРКАСИ. – 15 квітня письменник Василь Шкляр зустрівся з читачами його творів. Автор був здивований великою кількістю бажаючих побувати на цій зустрічі. Приїхали люди навіть з найвіддаленіших районів області.

В своїй доповіді письменник розповів про історію написання твору „Чорний Ворон", відповів на численні запитання присутніх.

Головною метою візити В. Шкляра була участь в урочистостях, що проводились в Холодному Яру до річниці загибелі Василя Чучупаки.

В Україні зібрано гроші на альтернативну Народну премію ім. Тараса Шевченка для В. Шкляра. Письменник збирається витратити нагороду на екранізацію свого твору. На запитання журналістів, чи прийняв би він Шевченківську премію після звільнення Дмитра Табачника, В. Шкляр відповів, що йому таки будуть потрібні фонди для створення фільму, бо вже ведуться переговори з одним з відомих кінорежисерів.

Олександр Костирко

Василь Шкляр у Черкасах робить дарчі написи на своїй книзі. Фото: Олександр Костирко

Члени редакції тижневиків „Свобода" і „The Ukrainian Weekly" висловлюють глибоке співчуття колишньому редакторові і заступникові головного редактора „Свободи" Володимирові Левенцеві з приводу відходу у вічність його дружини, Євдокії-Софії Левенець.

Запевняємо нашого колеґу і однодумця в нашій щирій моральній підтримці у цей тяжкий для нього момент життя.

Журналісти „Свободи" і „The Ukrainian Weekly"

Зі сумом в душі і болем у серці отримали звістку про смерть дорогої нам людини, сестри і тети

св. п.

СОФІЇ ЛЕВЕНЕЦЬ

Висловлюємо найщиріші співчуття її чоловікові Володимирові Левенцю і дочці Миросі з чоловіком і синами.

В цей скорботний час ми з глибоким сумом і болем поділяємо Ваше горе та підтримуємо Вас.

Сестра Анастасія з родиною в Україні.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що у п'ятницю, 15-го квітня 2011 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність наша Мама, Бабуся і Тета

св. п.

НАДІЯ НЕПРЕЛЬ
з дому СТОЛЯР

нар. 1-го грудня 1910 р. у місті Колки, Волинь.

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 18-го квітня 2011 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 19-го квітня 2011 р. о год. 11-ій ранку з участю Високопреосвященного Архиепископа Антонія у церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного та опісля на Українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

син – АЛЕКСАНДЕР
донька – АЛЛА з мужем ЯРОСЛАВОМ
внучка – АДРІАНА
племінниця – НІНА МЕЛЬНИК з родиною
племінниця – АЛЛА ПОГРЕБЕНКО з родиною
племінник – ВСЕВОЛОД СТОЛЯР з родиною

Вічна Її пам'ять!

Пожертви ласкаво просимо складати на:
UOC Historical/Educational Complex Building Fund,
P.O. Box 495 S. Bound Brook, NJ 08880.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в неділю, 24 квітня 2011 р. відійшла у Божу вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ

св. п.

ЕВДОКІЯ СОФІЯ ЛЕВЕНЕЦЬ
з дому ВЕЛИКОШИЧ

нар. 6 жовтня 1926 р. в селі Крехові, Жидачівського району, Львівської області.

ПАНАХИДА в четвер, 28 квітня 2011 р. о год. 7-ій веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 29 квітня 2011 р. в Українській греко-католицькій церкві св. Йосафата у Воррені, Миш.

Похоронена на цвинтарі Ressurection Cemetery.

Залишила в глибокому смутку і жалобі:

мужа – ВОЛОДИМИРА
дочку – МИРОСЛАВУ СТАХІВ з чоловіком СЛАВКОМ
внуків – СТЕФАНА, МАРКІЯНА і ДАНИЛА
сестру – НАСТЮ
та велику родину в Україні, Канаді й Америці.

Хай буде Її пам'ять вічна і незабутня!

Пам'яті матері Валерія Марченка

КИЇВ. – 15 квітня відійшла у вічність, на 82-му році життя, Ніна Марченко – добра, усміхнена і мудра мама Валерія Марченка – такою пам'ятатимуть її ті, що спілкувалися і зналися з цією на рідкість світлою людиною. Вона вміла любити і прощати, вислухати і порадити, а часом і наполегливо навчати там, де бачила, що не було кому вчити і виховувати.

Ніна Михайлівна – з сім'ї науковця, сама педагог за покликанням, кандидат педагогічних наук. А склалося так, що добре вихований улюблений син Валерій став її вихователем і навернув матір у свою віру.

Св. п. Ніна Марченко

У гнітючій атмосфері 1970-их років то була історія важка і драматична: поєднати працю в державній установі з вірністю синові, засудженому як особливо небезпечний державний злочинець. Син став християнським неофітом, суворо послідовним у своїй вірі, яка не визнавала авторитету влади тоталітарних кесарів. І тут максималізм материнської любови поєднався з синовою вірою.

У багатій драматизмом історії українського опору то чи не найяскравіший приклад материнської вірности і безстрашности. Валерій був безкомпромісним, а отже – приреченим. Мати супроводжувала його на останніх етапах і повідомляла всім про те, як убивають сина, аж до останнього дня 5 жовтня 1984 року. Ціною надзусиль вона таки забрала його тіло і поховала на саму Покрову в рідному селі Гатне під Києвом. Любов перетворювалася у вимогливу віру, яку залишив по собі син як заповіт.

Ніна Михайлівна упорядкувала і видала зворушливі і правдиві книги „Листи до матері з неволі", „Творчість і життя", „Вірити – і тільки!". Вона часто виступала з глибокими і повчальними розповідями про сина. Біля неї гуртувалася молодь і вчилися глибоко розуміти громадянські чесноти, забезпечені діяльною любов'ю. Для Ніни Михайлівни то було не просто вшанування пам'яті сина – то було продовження його справи виховання чесних і сміливих громадян, слово яких сповнене любови до України і віри в Бога. Практично то була наука громадянської активности і відповідальности за долю рідного краю.

За книги про сина Ніна Михайлівна було відзначена премією ім. Олени Теліги, її нагороджено Орденом „За мужність" І ступеня. Вона належала до тих діяльних авторитетних громадян, що дають приклад служіння і залишаються жити в пам'яті поколінь.

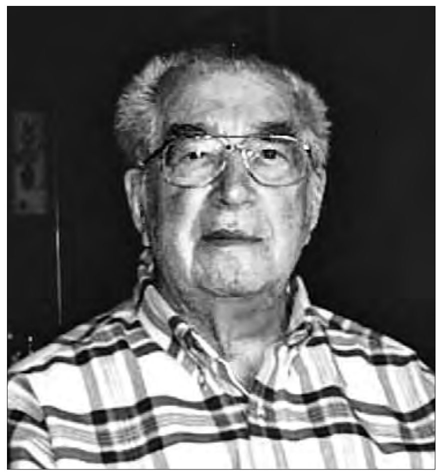
Схиляємось у молитві за спокій її доброї душі.

Євген і Валерія Сверстюки, Осип і Надія Зінкевичі, Віктор і Катерина Ющенки, Валентина Попелюх (Стус), Валентина Чорновіл, Микола Плахотнюк, Атена Пашко, Алла Марченко, Семен Ґлузман, Раїса Руденко, Петро Вінс, Андрій Григоренко, Раїса Мороз, родина Антоненка-Давидовича, Наталя Кучер, Василь Овсієнко (і ще 88 підписів).

РОДИНА

ЛЮБОМИРА БІЛИКА

повідомляє, що наш ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІД І ПРАДІД, Пластун, громадський діяч і член 1-ої Дивізії Української Національної Армії заснув навіки у понеділок, 28 березня 2011 р.

Народився 23 листопада 1916 р. в Брно, Чехословаччина.

СЛУЖБА БОЖА, ПАНАХИДА, ПОХОРОН І СВЯТКУВАННЯ ЙОГО ЖИТТЯ ВІДБУДУТЬСЯ У СУБОТУ, 21 ТРАВНЯ 2011 р.

12 noon Mass and Panahyda at St Michael the Archangel Ukrainian Catholic Church, 1013 Fox Chase Road, Jenkintown, PA 19046;

1:15 pm Burial at nearby St. Mary's Cemetery – Fox Chase, PA; 2:00 pm Celebration of the Life of Lubomyr Bilyk, 94, at a nearby restaurant.

Дружина	**– Любов Гірняк Білик**
Син	**– Андрій Білик з дружиною Олею**
Онуки	**– Катя Білик Аткінсон з чоловіком Адріяном і донькою Алісон Катериною**
	– Григорій Білик з дружиною Джесікою
Син	**– Марко Білик з дружиною Дженет**
Онуки	**– Сімон і Лія Білик**
Сестра	**– Марійка Скорупська**

та ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Нашого з Вами дорогого Любка просимо складати пожертви на „Вісті Комбатанта", Veterans News P.O. Box 279 Stn "D" Toronto, ON Canada MP6 3J9.

Просимо також о Ваші молитви за вічний спокій його душі.

Ділимося сумною вісткою, що 20 квітня 2011 р.
упокоїлася в Бозі найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБА

св. п.

СТЕФАНІЯ СЄРАНТ

з дому Танчук

нар. 14 квітня 1924 р. в Рай – Бережани.

Похорон відбувся 23 квітня 2011 р. з церкви св. Андрея на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Залишилися у смутку

муж – д-р Іван
син – Юрій з дружиною Татяною
онук – Іван
братова – Анна Сєрант
та ближча і дальша родина в Америці й Україні

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на St. George Ukrainian Catholic Church, 30 E 7th St., New York, NY 10003.

Ділимося сумною вісткою, що 10 квітня 2011 р.
на 94-му році життя відійшов у вічність

св. п. Леонід Штихно

нар. 4 червня 1916 р. в Білопіллі, Україна,
син пок. Максима та Матрони Штихнів, муж пок. Катерини.

Леонід здобув вищу освіту у виробництві тканин. Після закінчення студій дістав наказ праці у Львові, де і пізнав свою дружину Катерину. Там народився їх перший син Нестор. У 1945 р. Леонід з родиною, втекли від комуністичного режиму та опинилися в Австрії, де народився їх другий син Павло. Родина жила в таборі для біженців, а Леонід працював купцем щоби утримати сім'ю. У 1949 р. Леонід з дружиною, дітьми і свекрухою прибули до Америки та поселилися в Трентоні, Н. Дж. Там Леонід працював для Ajax Magnathermic Corporation, а діти здобували вищу освіту – Нестор у Lincoln Chiropractic College, а Павло в Ohio University. У 1964 р. Ajax перебрався до Ворен, Огайо, та Леонід для праці також там же переселився. Після відходу на пенсію із Ajax у 1979 р. Леонід працював щодня у ділянці будівельних продуктів до 92-го року життя.

Залишилися у смутку:

Сини - Нестор з дружиною Каті та Павло, внуки - Dr. Christopher, Dr. Jeffrey with wife Heidi, Catee, Brendon, Jon, David, та правнуки - Zach, Savannah, Oliver, Maximilian, Nicolett, Roxy, Scarlet, Logan.

Похорон у супроводі о. Андрія Дескевича відбувся в церкві свв. Петра і Павла у Ворен, Огайо, а відтак на Niles City Cemetery.

Замість квітів, пожертви можна складати на Sts. Peter & Paul Byzantine Catholic Church, 180 Belvedere Ave., NE, Warren, OH 44483.

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

В глибокому смутку повідомляємо, що у п'ятницю,
1 квітня 2011 р. трагічно відійшла у вічність
наша дорога Мама, Бабця, Прабабця,
Прапрабабця і Сестра

св. п.

ВАРВАРА ТИЖБІР

нар. 20 листопада 1925 р. в Харкові, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 8 квітня в Українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку, а відтак на Українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишилися:

дочка – АННА ДУБАС з чоловіком ПЕТРОМ
син – МИХАЙЛО ТИЖБІР
внуки – ПАВЛО, ДЖІН,
– ЛУКІЯН з дружиною УЛЯНОЮ
– СТЕФАН з дружиною ЮСТИНОЮ
– МАРКО
правнуки – МИХАСЬ, ДЕСТИНІ, КРИСТАЛ з чоловіком РОБ
праправнук – МАЄЛС
сестра – НАТАЛКА в Україні
племінниці – КАТЯ з родиною і ЛЄНА в Україні
та ближча і дальша родина в Україні і Америці.

Вічна Її пам'ять!

У 40 ДЕНЬ ВІДХОДУ у ВІЧНІСТЬ
буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
8 травня 2011 р. о год. 8:30 ранку
в Українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку, Н. Дж.

В сумні річниці відходу в Господню вічність
найдорожчого Батька, Дідуся і Прадідуся

бл. п.

о. митрата МИРОСЛАВА ХАРИНИ

(двадцята річниця – 28 квітня 1991 р.)

і

найдорожчої Матері, Бабуні і Прабабуні

св. п.

МАРІЇ ОЛЕНИ ХАРИНИ

з ФАЦІЄВИЧІВ

(третя річниця – 18 квітня 2008 р.)

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ у:

- **соборі св. Юра - Львів, Україна;**
- **церкві св. Андрія - Львів, Україна;**
- **церкві св. Михаїла - Львів, Україна;**
- **церкві св. Онуфрія - Львів, Україна;**
- **церкві св. Пророка Іллі - Петрики, Україна;**
- **катедрі Непорочного Зачаття - Тернопіль, Україна;**
- **церкві св. Миколая - Київ, Україна;**
- **церкві св. Василія Великого - Київ, Україна;**
- **церкві Пречистої Діви Марії - Люрд, Франція;**
- **церкві Священомученика Йосафата - Філядельфія, Па.;**
- **церкві Царя Христа - Філядельфія, Па.;**
- **церкві свв. Петра і Павла - Бриджпорт, Па.;**
- **церкві Священомученика Йосафата - Трентон, Н. Дж.;**
- **церкві свв. Петра і Павла - Джерзі Ситі, Н. Дж.;**
- **церкві Успіння Пресвятої Діви Марії - Вуд Ридж, Н. Дж.;**
- **церкві св. Священомученика Йосафата - Воррен, Миш.**

Про молитви за упокій душі Покійних просять:

доньки – ХРИСТЯ з мужем БОГДАНОМ СЕНИКОМ
– ДЗВІНКА з мужем ХРИСТІЯНОМ КУЛЬЧИЦЬКИМ
син – РОСТИСЛАВ
внуки та правнуки.